

ΙΟΥΝΙΟΣ 1914

* Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ *

ΠΕΡΙΟΔ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ'—ΕΤΟΣ 25ον

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Σωκράτους 2.

Διευθυντής—Εκδότης:

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

'Εσωτερ.	'Απλή Έκδοσις	Δρ. 12
'>	'Πολυτελής	'> 16
'Εξωτερ.	'Απλή	Φρ. 15
'>	'Πολυτελής	'> 20

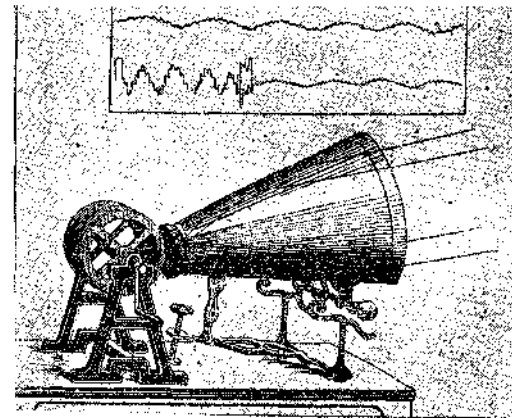
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια 'Ιδε προηγ. φύλλον)

Αλλά θα ήτο άδικον να θεωρήσωμεν την φωτογραφίαν ως μη έχουσαν άλλην αποστολήν ή να αποτυποι τας ε'κόνας, ως ό οφθαλμός ήμων

δέν αφήνει εις τούς οφθαλμούς μας ή άμυδραν τινα έν τάχει διαφεύγουσαν εικόνα και κακώς ώρισμένην. Ενώ ή φωτογραφία (εικ. 4) δείκνυσιν ήμίν σειράν λεπτομερών εικόνων, λαμβανομένων δια διαδοχικών φωτογραφήσεων, ών έκάστη αποτελεί ένιοτε στασιον έκτάκτου συμπλοκής. Δηλαδή μάς παρέχει ούτω την έξοχον λεπτομέρειαν φαινομένου, όπερ έφαινετο μόν άπλούν εις τόν χονδροειδή ήμων οφθαλμόν, αλλά παρουσιάζει ήδη τή επιστήμη νέα άπροσδόκητα διδόμενα.

Αλλά τί μάλλον έτι πρόσκαιρον και στιγμιαίον τής φυσιογνωμικής καταστάσεως, ήτις παρουσιάζει ένιοτε ήμίν νευρικός, ύστερικός και έπιληπτικός μεταβολάς, άτινες παρέχουσι στάδιον παρατηρήσεως και μελέτης; Άνεγνωρίσθη, ότι όσον εύμετάβολοι είναι οι άσθενικοί ούτοι τύποι, δυνάμεθα δι' τής φωτογραφίας ν' αποτυπώσωμεν τας ελαχίστους και άκαριαίας αύτών μεταβολάς και κινήσεις. Θα ήτο δέ άδύνατον να

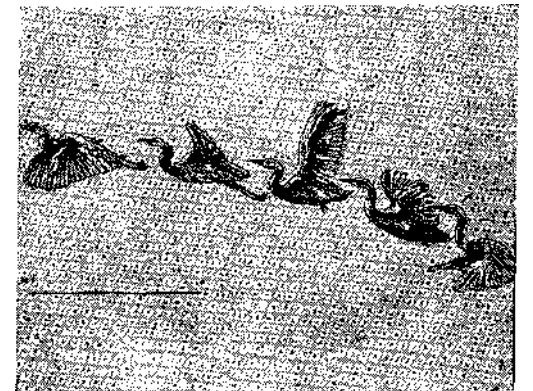

Εικ. 4. Γραφική παράστασις τού ήχου. Μηχάνημα δια τας γραφικάς παραστάσεις

τας βλέπει, διότι ή δικαιοδοσία της είνε πολύ εύρυτέρα. Η φωτογραφία είνε οφθαλμός μόν τεχνικός, αλλά δυνάμενος να βλέπη ό,τι ό ήμέτερος άδυνατεί να ίδη. Απολαμβάνει εικόνας ήλίων, νεφελωμάτων, πλανητών, τής Σελήνης και άλλων άντικειμένων, μετ' άκρίβειας και λεπτομερειών, άς ό οφθαλμός μας δέν βλέπει, ούτε δύναται εκ τής ταχύτητος τής πορείας αύτών να κρατήση. Απετύπωσε δέ και χάρτην τού ουρανίου θόλου μεθ' όλων τών σωμάτων αύτου, δι' ουδέεις άστρονόμος θα ήδύνατο άλλως να άπολαύση.

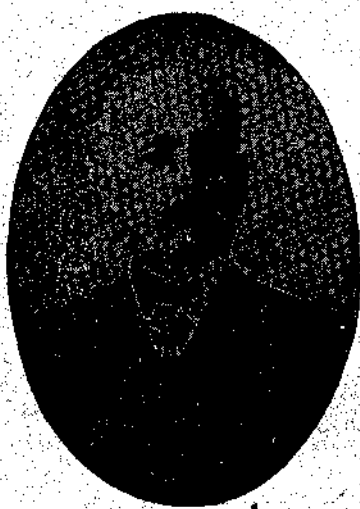
Ίδίως όμως ή φωτογραφία είνε εις οφθαλμούς, έκτάκτως λεπτός, όστις διατηρεί έν ταις ελαχίσταις λεπτομερείαις αύτής τήν συλληφθείσαν εικόνα έν διαστήματι χρόνου άπειρώς βραχεί.

Η άστραπή ή ή έκκένωσις ήλεκτρισμού τινος

Εικ. 5. Διαδοχικά φωτογραφία ιέρακος ιπταμένου (5 κατά δευτερόλεπτον)

έπιτευχθή τού τοιούτου, εάν ή φωτογραφία δέν ήτο ήδη εις κατάστασιν και πάντοτε έτοιμη να συλλάβη και τας μάλλον ταχείας μετακινήσεις

Ο μεγαλειότερος και τελειότερος

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
ΣΑΒΒΑ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗ

'Οδός Αθηνάς 97 και 99

Φημιζεται δια την άκρίβειαν και τελειότητα πάσης παραγγελίας. Υφάσματα όλων τών ειδών και ποιότητων. Ενδυμασία του τελευταίου σερμού στερεόταται κατασκευάζονται έντός τριών ημερών υπό πεπειραμένων τεχνητών. Κόπται είδήμονες έγγυώνται άσφαλώς την έκτέλεσιν. Τιμαί συγκαταβατικά

GRAND HOTEL ABBAT
ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ
ΒΑΣ. & ΚΩΝ. ΚΑΨΗ
'Οδός El-Bab-el-Bahari-Cairo

Τό πρώτης τάξεως τούτο Ξενοδοχείον έπιπλωμένον δια νέων πολυτελών έπιπλών συνιστάται δι' οικογενείας. Εύρίσκει δέ τις έν αύτώ π'άσαν έ-θιμητήν εύμάρειαν. Ως δέ εκ τής λαμπράς θέσεώς του, ήτις εύρίσκεται εις τό κέντρον του Καΐρου, συνιστάται ιδιαίτέρως εις τούς ταξειδεύοντας άντιπροσώπους έμπορικών οίκων κτλ.

N. E. ΓΕΩΡΓΑΤΟΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΑΘΗΝΑΙ

Είναι τού μεγαλειότερον, τελειώτερον και εύρωπαικότερον ύποδηματοποιείου τής Πρωτεύουσής. Έχει την καλειτέραν τάξιν. Επιτυχία κομψότητος γαλλική πλήρης και στερεότης άγγλική μοναδική. Ουδέεις φεύγει δυσαρεστημένος διότι έπιτυγχάνει εις τήν προσαρμογήν τελείως.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΥΧΥΤΗΡΙΑ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΤΟΙΧΕΙΟΥΧΥΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΛΛΗΝ. ΕΤΑ.ΡΕΙΑΣ 'ΑΥΓΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΤΥΠΩΤΑ ΤΩΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΔΙΑ ΧΡΥΣΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Τυπογραφικά στοιχεία άριστα Μετάλλων άγγλικών Γραμματοθήκαι νέας κατασκευής. Πάντα τά τυπογραφικά έργα. Εκτύπωσις (reliefs) Κοσμήματα άρνουώ Τυπομηχαναί παντός είδους και μεγέθους Πλήρεις έγκαταστάσεις Τυπογραφείων.

Έκτύπωσις συγγραμμάτων, περιόδικών. Ημερολογίων. Λεξικών κλπ

ΖΗΤΕΙΤΕ τό Νέον Δειγματολόγιον στοιχείων και ένιστότος είους ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Στοιχειοχυτήρια Έταιρείας 'Αυγής Αθηνών. Άπο σταλοπούλου. ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Θ. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ & ΔΗΜΟΥΛΗΣ
Αιόλου 51. ('Εγναίη 'Αγίας Ειρήνης)
Αριθ. Τηλεφώνων 690.

Χασίδες: Τό κομ. Δρ. 16, 20, 22, 25, 30, 32. Έκάστον τεμάχιον πηχ. 54.
Παραγωγή 'Αγγλίας
Πανιά άλεύκαστα: 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17.
Παραγωγή 'Αγγλίας
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
Γωνία Σωκράτους — Παρθενωγείων

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ
ΔΗΜΟΣΘ. ΧΑΛΑ
Έν οδώ Πέρα—Κων)πολις
Ξενοδοχείον έντελώς οικογενειακόν και σχετικώς οικονομικόν.
Έστιατόριον table d'Hotel με μαγειρικήν έκτακτον. Αίθουσα με κλειδοκύμβαλον, ήλεκτρικά, τηλεφώνον, λουτήρας κτλ. Συνιστάται ιδίως ταις οικογενείαις.

Δ. Γ. ΨΩΜΙΑΔΗΣ
ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
Έν Κέντρω τής Ρωσσίας
Έπι τής Κεντρικής 'Οδοϋ
Κατασκευάζονται δια τά είδη τών γλυκισμάτων. Τούρτες κτλ. έτοιμα και κατά παραγγελίαν φοντάν, γλασέ, καραμέλες, ξηροκαρποι κτλ. Έχει τήν καλειτέραν πελατείαν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
N. ΣΚΙΑΔΑ
46—'Οδός Σταδίου 46—'Αθηναι
Κατασκευάζονται παντός είδους ύποδημάτων άνδρικών και γυναικείων εις τήν έντέλειαν. Έργασία τελειότης έκτακτος. Κομψότης άπαράμιλλος.

αντικειμένων πάνυ καταλλήλως διατυπώσα αυτάς πρὸς μελέτην.

Ἀλλὰ ἡ φωτογραφία αὐτὴ βαίνει καὶ ἐτι περαιτέρω. Μᾶς παρέχει καὶ τὴν ἐμφύχον κίνησιν ἀνεξαρτήτως πάσης βραδύτητος ἢ ταχύτητος. Δυνάμεθα νὰ παρακλουθῶμεν διὰ ταύτης τὴν αἰξουσαν ἡλικίαν ζώου τινὸς ἢ φυτοῦ. Δὲν ἔχομεν ἢ νὰ λάβωμεν κατὰ ἴσα χρονικὰ διαστήματα, κατὰ δεκαήμερον, ἐν παραδείγματι, φωτογραφίαν συνεχῆ τοῦ ἀντικειμένου. Ἡ σειρά τῶν φωτογραφιῶν τούτων μᾶς παρέχει τὴν ὁλικὴν σύνθεσιν τῆς ἀναπτύξεώς του ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Δυνάμεθα μάλιστα διὰ τῶν μηχανημάτων, ἅτινα μέλλομεν νὰ περιγράψωμεν κατωτέρω, ἰδίως τοῦ γνωστοτέρου αὐτῶν, τοῦ κινηματογράφου, νὰ ἀπολαύσωμεν σειρὰν κινήσεων ὁλοκλήρου ζωῆς.

Ἄς ἐξετάσωμεν ἤδη τὴν ταχείαν κίνησιν, τὴν πορείαν καὶ τὰς μετακινήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῶν ζώων ἢ καὶ τὴν πτήσιν πτηνοῦ τινος. Ὅποσα ἐνδιαφέροντα προβλήματα δὲν ἀνακινούνται, ὄχι μόνον ὑπὸ ἔποψιν καθαρῶς ἐπιστημονικῆν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἐφαρμογῆς;

Ὡστε ὁ ἀμφιβληστροειδῆς χιτῶν μας, ὡς πρὸς τὰς κινήσεις ταύτας, εἶνε παρατηρητῆς λίαν ἀτελής καθόσον νὰ μὲν κέκτηται κατάλληλα τὰ προσόντα, ἀλλ' ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστάσει καθίσταται πολλὸ ὀχληρὸς ἀδυνατεῖ νὰ διαχωρίσῃ δύο ἐντυπώσεις κεχωρισμένας διὰ χρονικοῦ διαστήματος κατωτέρου τοῦ δεκάτου τοῦ δευτερολέπτου ἐν ἀλλαις λέξεσιν, ἢ παραγομένη ἐντύπωση ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιτελεῖ κατὰ ἐν δέκατον τοῦ δευτερολέπτου τῆς γεννήσεως αὐτῆν αἰτίας ἕνεκα δὲ τούτου ἐὰν στρέψωμεν ἐν τῷ κενῷ φωτεινῶν τι σημείον, ἀνημμένον ἀνθρακα, ἐν παραδείγματι, βλέπομεν πραγματικῶς καμπύλην λαμπεράν, στεφάνην, ἐνῶ τὸ φωτεινὸν τοῦτο ἀντικείμενον οὐδέποτε ὑπῆρξεν εἰς ἐν σημείον ἐν ταύτῳ, διότι ὁ ὀφθαλμὸς μας ἐξακολουθεῖ νὰ βλέπῃ αὐτὸ εἰς τὰ σημεία ἐν γένει, ὁπόθεν προγενεστέρως διήλθεν. Ἐπεταί λοιπόν, ὅτι παρατηροῦντες ταχείαν τινὰ κίνησιν, ὅλα συγχέονται καὶ ἀπασαί αἱ εἰκόνες συμπλέκονται.

Ἐντυχῶς ἡ φωτογραφικὴ πλάξ, ὁ νέος οὗτος ἀμφιβληστροειδῆς χειτῶν τοῦ σοφοῦ, ὡς τὸν ἀνόμασαν τόσον δικαιοματικῶς, ἔρχεται ἤδη εἰς ἐπικύρωσιν τῶν λεγομένων μας. Φωτογραφία τις λαμβανομένη εἰς διάστημα χρόνου, ἴσου πρὸς πεντάκις ἑκατοστὸν τοῦ δευτερολέπτου, παρουσιάζει ἡμῖν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου ἀκριβῶς εἰς δεδομένην στιγμὴν τῆς κινήσεώς του, διότι πρακτικῶς τοῦτο δὲν ἐκινήθη ποσῶς διὰ

τρόπου ἐκτιμητοῦ ἐν τῷ βραχυτάτῳ διαστήματι ὅτε τὸ φῶς ἐνήργησεν ἐπὶ τῆς πλακῆς. Τοιαύτας φωτογραφίας δυνάμεθα νὰ λάβωμεν οὐχὶ μίαν, ἀλλὰ σημαντικὸν ἀριθμὸν ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι. Οὕτως ὁ κ. Marey, ὅστις εἰδικῶς κατέχει ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, διέθεσεν μηχανήματι τι, τὸν χρονοφωτογράφον, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου δυνάμεθα ν' ἀπολαύσωμεν ἀπὸ τινος ἀντικειμένου ἐν κινήσει εὐρισκομένου, δέκα δοκίμια κατὰ δευτερολέπτου. Τὸ κινητὸν τοῦτο ἀντικείμενον τοποθετοῦμεν, καλῶς φωτιζόμενον, ἐπὶ βῆθος μελανοῦ, καὶ οὕτως ἀπολαμβάνομεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλακῆς, σειρὰν φωτογραφιῶν εἰς κεχωρισμένα διαστήματα ἐνὸς δεκάτου τοῦ δευτερολέπτου.

Ἴδου, ἐν παραδείγματι, (εἰκ. 6) μία εἰκὼν παριστάνουσα τὰς διαφόρους θέσεις ἀνθρώπου βαδίζοντος. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι πολλὴ χρήσιμος εἰς τὸν φυσικόν, ὅστις θέλει νὰ εἰσδύσῃ βα-

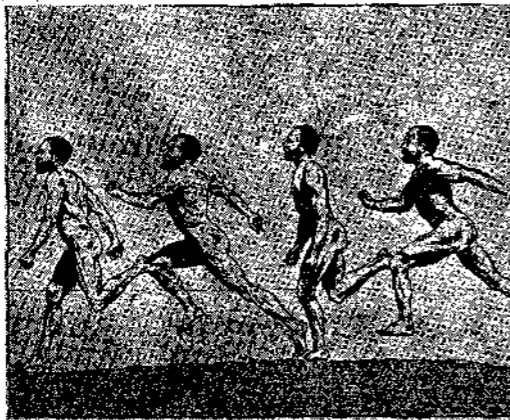
θύτερον εἰς τὸν μηχανισμόν τῆς μετακινήσεως ὅπως δ' ἐπίσης πολλὴ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν καλλιτέχνην, παρέχουσα αὐτῷ τὰ μέσα ν' ἀναπαράξῃ πιστῶς τὰς ἀληθεῖς στάσεις τῆς κινήσεως ἢ ν' ἀπολαύσῃ ἐν ταύτῳ τὴν συναρμολογίαν μεταξὺ ἐκάστης θέσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς κινήσεως τῶν μυῶν, ὁρατῶν καθισταμένων διὰ τῆς ὑπὸ τὸ δέρμα ἐξογκώσεώς των.

Ἴδου ἐτι (εἰκ. 5 καὶ 6) αἱ διαδοχικαὶ στάσεις πηδηματικῆς ἀδύνατος, εἶναι λίαν ἐνδιαφέροντα νὰ βλέπῃ τις τὰς διαφόρους

θέσεις τοῦ πηδῶντος σώματος, ἐξ οὗ συμπεραίνεται ἢ πλέον ἢ ἥττον μακρὰ ἀσκήσις ἐν τῇ γυμναστικῇ ἢ ἄλλαις ἀσχολίαις.

Ἡ πτήσις τοῦ πτηνοῦ εἶναι ἐπίσης λίαν ἐνδιαφέρουσα πρακτικῶς καὶ θεωρητικῶς, ἰδίως ἀφ' ὅτου τὰ ζητήματα τῆς ἐναερίου ναυσιπλοίας ἀπασχολοῦν ζωηρότερον τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ πάλη μεταξὺ τοῦ αεροστάτου, ἢτοι ἐλαφροτέρου σώματος τοῦ αἵρου καὶ τοῦ αεροπλάνου, βαρυτέρου τοῦ αἵρου, καὶ οὕτως τὸ πτηνὸν ἀποτελεῖ τὸν τύπον, διατελεῖ ἐτι ἐν ἀοριστίᾳ ἀλλ' ἢ πρόοδος δὲν δύναται ἢ νὰ ἐπιταχυνθῇ διὰ συστηματικῆς μελέτης τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν, ἀνεβα διατελοῦσι τὸ γε νῦν ἔχον ὡς τὰ τελειότερα μηχανήματα, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ φαντασθῇ, ἵνα κατορθωθῇ ἢ λύσις τοῦ ζητήματος τῆς προόδου τοῦ βαρυτέρου σώματος ἐν τῷ αἵρει. Ἡ χρονοφωτογραφία (εἰκὼν 7) δείκνυσι τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Marey προτεινόμενον μέσον.

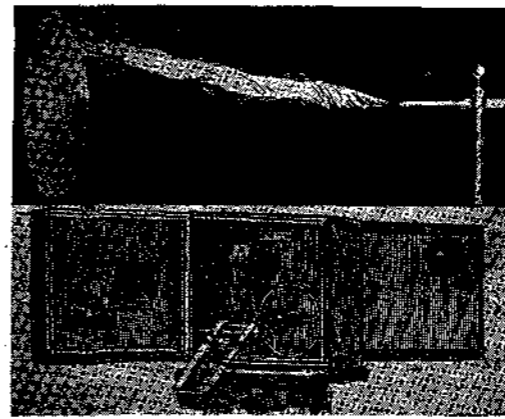
Ἐκτὸς τούτου φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχουν ὄρια εἰς τὴν εὐαισθησίαν τῆς φωτογραφικῆς μεθόδου, καθόσον κατώρθωσαν νὰ φωτογραφίσουν τὰς κινήσεις τῶν πτερυγῶν τοῦ κώνωπος ἀπεδείχθη

Εἰκ. 6. Φάσεις ἀνθρώπου τρέχοντος

δέ, ὅτι τὰ ζωῖα ταῦτα πλήττουσι τὰς πτερυγὰς τῶν τριακοσίων περίπου κατὰ δευτερολέπτου. Ἐλαττοῦντες δὲ τὸν χρόνον τῆς στάσεως εἰς 25 χιλιοστὰ τοῦ δευτερολέπτου καὶ παρέχοντες ἰσχυρὸν φωτισμὸν, κατώρθωσαν ν' ἀπολαύσωμεν καθαρῶτα δοκίμια, ἅτινα δεικνύουσι τὴν πτερυγα καὶ τὸ σῶμα τοῦ ζωῖου εἰς ὅλας τὰς θέσεις, ὡς κατὰ διαδοχὴν κατεῖχεν.

Οὕτω λοιπόν ἡ φωτογραφία κατέστη πολὺτιμον ὄργανον μελέτης, ἀφοῦ μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀναλύωμεν τὴν ζωὴν καὶ μάλιστα νὰ τὴν σταματῶμεν ἀποτόμως κατὰ βούλησιν, ἐν πάσῃ στιγμῇ. Ἀλλὰ καὶ ἐτι μᾶλλον μᾶς ἐπιτρέπει νὰ

Εἰκ. 7. Ἡλεκτρικὴ ἐκκένωσις μεταξὺ αἰχμῆς καὶ δίσκου. Κάτωθι κινηματογραφικὴ μηχανή.

τὴν ἀνασυνιστῶμεν καὶ νὰ τὴν ἐπαναφέρωμεν ὑπὸ τὰς ὄψεις μας, ὅπου καὶ ὅπταν θελήσωμεν, ὅπως ὑπῆρξεν αὕτη ποτὲ ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ χρόνου. Αὕτη εἶναι ἡ βάση τῶν συσκευῶν, αἰτινες καλοῦνται **κινητοσκοπία, κινηματογράφοι**, ὡς μέλλομεν ἤδη νὰ περιγράψωμεν.

Ἡ φωτογραφία ἐν τούτοις ἀπολαμβάνεται ἐπὶ ὑμένιον περιελιγμένον ἐπὶ δύο πανομοιότυπων τυμπάνων, οὕτως ὥστε ὅπταν τοῦτο ἐκτυλίσσεται ἀπὸ τοῦ ἐνός, νὰ τυλίσσεται εἰς τὸ ἕτερον, ὅπως συμβαίνει εἰς τινὰς γνωστὰς ἄλλας ὁμοίας φύσεως συσκευὰς, τὸ κοδᾶκ, κτλ. Δωδεκάκις δὲ κατὰ δευτερολέπτου, ὁ φακὸς ἀποκαλύπτεται, εἰσέρχεται τὸ φῶς ἀκαριαίως, δίκην ἀστραπῆς καὶ ἡ διερχομένη κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην σκηνὴ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς συσκευῆς, ἐντυπῶται ἐπὶ τοῦ ὑμένιου. Καθ' ἑκάστον ἀνοίγμα τοῦ φακοῦ, μηχανισμὸς τις προωθεῖ τὸ ὑμένιον κατὰ μικρὸν διάστημα μιᾶς φωτογραφίας, ἵνα τὴν σταματήσῃ ἐν διαστήματι χρόνου ἐλαχίστου, διὰ τὴν στάσιν.

Τὸ ὑμένιον οὕτω προχωρεῖ κατὰ σκιρτικατικὰ διαστήματα, κεχωρισμένα ἀλλήλων δι' ἀποστάσεων ἀπολύτως σταθερῶν. Πρακτικῶς δὲ δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ κατορθωθῇ παρομοία κίνησις, ἕνεκα τῆς παρουσιαζομένης δυσκολίας, ὅπως ἐπιβληθῇ τοῖς κινητοῖς τεμαχίοις ἀπότομος στάσις μετὰ ταχυτάτην κίνησιν. Ἐν τούτοις ἐπετεύχθη καὶ τοῦτο διὰ τῆς προσδόσεως τοῖς κιν-

ητοῖς τούτοις ἐξαρτήμασιν ἀπεριορίστου ἐλαφρότητος.

Ἢδη τοποθετήσωμεν τὸ φωτογραφικὸν μᾶς τοῦτο μηχανήμα πρὸ ἐμφύχου τινὸς σκηνῆς καὶ θέσωμεν αὐτὸ εἰς ἐνέργειαν ἢ ἀπολαύσωμεν ἀμέσως ἐπὶ μακρᾶς ταινίας σειρὰν φωτογραφιῶν ἐγγὺς ἀλλήλων, ὧν ἐκάστη θὰ παριστᾷ μίαν στάσιν τῆς φωτογραφηθείσης σκηνῆς. Τοῦτο εἶνε τὸ ἀρνητικὸν μέρος τῆς φωτογραφίας λαμβάνομεν δὲ εἴτα τὸ θετικὸν διὰ τῆς συνήθους ὁδοῦ, ἢτοι τῆς ἐπιθέσεως ἐπὶ τοῦ ἀρνητικοῦ ὑμένιου ἑτέρου ἀθίκτου ὑμένιου καὶ φωτίζοντες τὸ ὅλον διὰ τοῦ φωτὸς ἠλεκτρικῆς τινος λυχνίας ἢ ἀπολαύσωμεν ἐπὶ τοῦ δευτέρου ὑμένιου σειρὰν ὁραίων μικρῶν φωτογραφιῶν, παριστάνουσῶν ἐν συνεχῶν εἰκόσι τὴν προταθείσαν πρὸς φωτογράφῃν ἐμφύχον σκηνήν. Ὁ κινηματογράφος Lumière, ὁ περιφημότερος ὅλων ἤδη δύναται νὰ περιλάβῃ ἐν ἐκάστη ταινίᾳ του χιλιάδα τοιούτων διαδοχικῶν εἰκόνων, ἀντιστοιχοῦσῶν εἰς ὀλίκον χρονικὸν διάστημα ἐνὸς λεπτοῦ καὶ ἡμίσεος.

Ἢδη μετὰ τὴν ἐμφάνησιν καὶ στερεοποίησιν τῆς ἀποκτηθείσης οὕτω σειρᾶς εἰκόνων, τοποθετήσωμεν ἐκ νέου τὸ θετικὸν ὑμένιον ἐπὶ τῶν δύο αὐτοῦ τυμπάνων (τροχῶν) καὶ φωτίσωμεν ἰσχυρῶς ὀπισθεν δι' ἠλεκτρικοῦ τύξου, διὰ προβολῆν ἐπὶ πίνακος τὴν εἰκόνα, θέτοντες εἰς περιστροφικὴν κίνησιν, τὴν συσκευήν. Ἐν ἐκάστῳ δωδεκάτῳ τοῦ δευτερολέπτου ὁ φακὸς ἢ ἀποκαλύπτεται καὶ ἐκάστη φωτεινὴ εἰκὼν ἢ ἀπεικονίζεται ἐπὶ τοῦ πίνακος οὕτω δὲ αἱ χιλιάδες ἐπὶ τοῦ ὑμένιου ὑπάρχουσαι εἰκόνες, ἢ ἀναπτυσθῶσιν ἐν συνεχῆ, οὕτως ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς μας, δὲν θὰ βλέπῃ τὰς διακοπὰς, ἀλλὰ πάντοτε συνεχῆ κινήσεως, διότι ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς μας ἦτο τέλειον ὄργανον, θὰ ἐβλέπομεν, ὅπως ὁ φακὸς, τὴν διακοπὴν τῶν εἰκόνων, ἀλλὰ, ὡς προείπομεν, αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ὀφθαλμοῦ μας διατηροῦνται ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος ἐπὶ δέκατον τοῦ δευτερολέπτου, οὕτως ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν τὰς διακοπὰς ταύτας, ἀλλὰ αἰσθανόμεθα μόνον τὴν συνεχῆ ἀπεικόνισιν, ἀπαραλλάκτως ὡς βλέπομεν αὐτὴν ἐν τῇ πραγματικότητι. Ἐν ἀρχῇ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κινηματογράφου γενικὸς θαυμασμὸς ἐπεκράτει εἰς τὰ θεώμενα πλήθη τὸν συρμὸν ἀτμομηχανῆς, τὴν πτήσιν πτηνῶν ἢ τὸν παφλασμὸν τοῦ κύματος ἐπὶ τῶν βράχων κτλ.

Ὁ κινηματογράφος εἶναι οὐ μόνον ἀντικείμενον περιεργείας, ἀλλ' ἐτι ἐν τῶν ἰσχυροτέρων μίσων ἱστορικῆς αὐθεντίας παρελθόντων γεγονότων διὰ τὸ μέλλον. Τὸ γε νῦν ἔχον πάντα τὰ προβλεπόμενα σημαντικὰ γεγονότα παρακολουθοῦνται ὑπὸ τοῦ κινηματογράφου καὶ ζηλεύομεν τῇ ἀληθείᾳ τοῦ μεταγενεστέρους μας, οὔτινες θὰ ἔχωσιν ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν διαρκῶς καὶ κατὰ βούλησιν τὴν ζωὴν τῶν προγόνων τῶν.

Ἡ ἱστορία τῆς σήμερον θὰ διαφέρῃ πολλὴ τῆς παλαιᾶς καὶ θὰ διατελῇ ὡς ζῶσα εἰκὼν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μεταγενεστέρων.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΚΑΙ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΑ

(Συνέχεια και τέλος)

Δέν δυνάμεθα ν' αναφέρωμεν ὡδε ἀπάσας τὰς γενομένας δοκιμὰς ὑπὸ τῶν Κυρίων Δυμπού, Μαγού, κτλ. Ἐν τούτοις θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ ἐκ μετὰξής ἀλεξιπτώτου, ελαφροτάτου, 53 τετραγ. μέτρων ἐπιφανείας, ὅπερ ἐπενόησεν ὁ κ. Α. Βλερίω και τὸ ὅποιον ἔδωκε καλὰ ἀποτελέσματα κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν γενομένων δοκιμῶν τῇ 26 Ἰανουαρίου παρελθόντος, καθ' ἃ ὁ ἐπιβαίνων ἀεροναύτης Βιδώ, ἀποσπασθεὶς τοῦ ἀεροπλάνου εἰς 50 μ. ὕψους μόνον ἐκ τοῦ ἐδάφους, κατήλθεν ἀσφαλῶς, τοῦ ἀλεξιπτώτου λειτουργήσαντος θαυμασίως. Τὸ μόνον ἐλάττωμα ἐν τούτοις εἶναι ἡ χρῆσις μεταλλικῶν ἐλασμάτων, ἅτινα ἐν τέλει δύνανται ἐν μέρει τοῦλάχιστον νὰ χάσῃ τὴν ἐλαστικότητα, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἐπιτυχία τῆς λειτουργίας. Ὡστε ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν θὰ ἦτο πραγματικὴ τελειοποίησις.

Τοῦτο, ὡς φαίνεται, ἐπετεύχθη διὰ τοῦ ἐπιτευχθέντος ἀλεξιπτώτου τοῦ κ. Ἰω. Ὀρς, ἐκ Τούρ, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐκ δύο μερῶν, ὑπὸ σφαιρικοῦ διαμερισματος ἐκ λινοῦ ὑφάσματος, ὅπερ ἀντιπροσωπεύει τὸ καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον ἀλεξιπτώτον και μακρᾶς κεντρικῆς στοᾶς, ἀποτελουμένης ὑπὸ στεφάνων, ἐπιτεθειμένων ἀλλήλοις, διαμέτρου ἐνὸς μέτρου, ἧτις διπλοῦται ἐν ἑαυτῇ δίκην ἐνετικῆς φανῶς, και ἐν τῷ ὁποίῳ εἰσερχομένου διαίως τοῦ ἀνέμου, κατὰ τὴν ὥραν τῆς πτώσεως, πλήττει τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ και τὴν ἐκδιπλοῖ τόσο ἀκαριαίως, ὥστε τὸ ἀλεξιπτώτον ἀναπτύσσεται ἀμέσως ἐν τῇ ἀρμοζούσῃ θέσει του και κατέρχεται ἡσυχῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Προκαταρκτικὰ πειράματα ἐπιτυχῶς γενομένα κατὰ Μάρτιον τοῦ 1913 ἀπὸ τοῦ Πύργου τοῦ Ἄιφελ ἠνάγκαζαν τὸν ἐφευρέτην νὰ πειραματισθῇ προσωπικῶς ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀεροπλάνου, ἱπταμένου. Συμπαραλαβὼν δὲ τὸν ἰκανὸν ἀεροπόρον κ. Λεμουάν, ὅστις ἐπροθυμοποιήθη νὰ τῷ παράσχῃ τὴν συνδρομὴν του, ὤρισεν ὁ κ. Ἰω. Ὀρς ὡς ἡμέραν τῆς πειραματικῆς ταύτης ἀποπειρᾶς του τὴν 12 Φεβρουαρίου 1914, ἐν Ἰουβιζύ.

Τὸ ἀλεξιπτώτον ἐτροποθετήθη δεδιπλωμένον ὑπὸ τὴν κόγχην μονοπλάνου, ἀφ' οὗ προσεδέθη καταλλήλως και λαβόντος ἐπ' αὐτοῦ θέσιν τοῦ κ. Ἰω. Ὀρς, ἀνυψώθη οὕτως εἰς δύο μ. ὕψους, ὁπόθεν μετὰ θάρρους ἐρρίφθη εἰς τὸ κενόν. Ἀμέσως δὲ τότε τὸ ἀλεξιπτώτον ἀνεπετάχθη και ἡ κάθοδος ἐγένετο ὁμαλή, μολοντί ἐφύσα ἀνεμος 12 μ. κατὰ δευτερόλεπτον και παρεξέκλινε ἰσχυρῶς τὸ ἀλεξιπτώτον.

Μετὰ 39 δευτερόλεπτα μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀεροπλάνου ἀπόσπασίν του ὁ ἀεροπόρος εὗρίσκετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τὸ ἀλεξιπτώτον τοῦ Μπονέ, περὶ οὗ ἤδη θὰ ὁμιλήσωμεν, ἤξιώθη, ὡς γνωστὸν, τοῦ βραβείου τοῦ συνταγματάρχου Λαλάνς. Ἔχει τὸ εὐφύστατον προτέρημα τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἀμέσου και αὐτομάτου ἀναπτύξεως του ἐν περιπτώσει πτώσεως και ἀτυχήματος τοῦ ἀεροπλάνου. Ἐπὶ τῆς κυκλικῆς περιφερείας τῆς φορητῆς ἐπιφανείας διατίθεται σωλὴν πεπιεσμένου ἀέρος, ὅστις διευκολύνει πολὺ και τάχιστα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀλεξιπτώτου, μόλις τοῦτο ἐλευθερωθῇ τῶν συνδεόντων αὐτὸ πρὸς τὸ ἀερόπλανον ἐξαρτημάτων.

Τὸ ἀλεξιπτώτον περιελιγμένον, δίκην ἀλεξιπλοῦ κεκλεισμένου κεῖται ὀπισθεν τοῦ καθίσματος τοῦ ἀεροπόρου ὅστις φέρει εἰδικὸν ζωστήρα προσδεδεμένον διὰ δεμάτων μετὰ τοῦ ἀλεξιπτώτου, διὰ μέσου εἰδικῆς ἐξαρτήματος, οὕτως ὥστε νὰ δύνανται εὐκόλως ν' ἀποσπᾶ τὸν ἀεροπόρον τῆς ἔδρας του, ἀνευ διαίως ἀνατιναγμοῦ και δυσολίας τινος.

Ὁ ἀεροπόρος δὲν ἔχει ἄλλο νὰ πράξῃ ἢ νὰ σύρῃ μοχλίσκον τινά, ὅστις διευκολύνει τὸ ἀνοίγμα τῆς ὀπῆς τοῦ πεπιεσμένου ἀέρος, ὅστις ἀμέσως ἐξογκώνει τὸ ἀλεξιπτώτον και καθιστᾶ αὐτὸ εὐκόλον εἰς τὴν διαχείρισίν του ἀνέμου. Ταῦτα πάντα γίνονται μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος.

Πρὶν ἢ ἐμπιστευθῇ τὴν ζωὴν ἀνθρώπου ἐν συσκευῇ τοιαύτῃ ὁ κ. Μπονέ ἐπειραματίσεν αὐτὴν δι' ἀνδρικόλου, βάρους 76 κοιλῶν, μεθ' οὗ ἀνυψώθη τῇ 16 Μαρτίου 1912 διὰ τῆς Ἑλένης, σφαιρικοῦ ἀεροστάτου 1200 μέτρων χωρητικότητος, διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ κ. Πιερών. Ἐπιτροπὴ δὲ συνισταμένη ὑπὸ τοῦ κ. Ζουχμέ, ἐπιτρόπου τοῦ Ἀεροδρομίου και τοῦ κ. Ρισάρδ, χρονομέτρου, ἠκολούθει τὴν δοκιμὴν δι' αὐτοκινήτου.

Ἀναχωρήσαν ἐκ τοῦ Σαιν Κλου τὸ ἀερόστατον διηυθύνθη πρὸς τὸ Μῶ και ὅτε ἀφίκετο ἀνωθὶ τῆς πεδιάδος τοῦ Σαρμεντράι, τοῦ ἐκλεγέντος μέρους διὰ τὸ πείραμα, ἀφεθέντος τοῦ ἀλεξιπτώτου ἐλευθέρου, ἀνεπτύχθη διὰ μιᾶς τοῦτο και ἐνῶ τὸ ἐξάρτημα ἐφέρετο ἀποτόμως πρὸς τὸ ἔδαφος, τὸ ἀνδρικόελλον κατήρχετο ἡσυχῶς και ἐν διαστήματι 56 δευτερολέπτων ἀπὸ ὕψους 107 μ. ἀφίκετο εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὸ πείραμά του τοῦτο ὁ κ. Μπονέ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ αὐτὸ ἐπαναλαμβανόμενον ὑπὸ τολμηροῦ ἀεροπόρου, ὅπως κάλλιον ἀντιληφθῇ τὰς περιστάσεις τοῦ

ὑπάρχοντος κινδύνου. Καὶ ὄντως ἀμέσως παρουσιάσθη ὁ κ. Πεγού, ὅστις ἐδέχθη νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ πείραμα, ὅπερ και ἐγένετο τῇ 19 Ἀυγούστου 1913 ἐν Σιατοφόρ, και ἐν περιστάσεσιν ὅμοις ἐξαιρετικῶς συγκινητικαῖς.

Περὶ τὴν 7 ὥραν τῆς ἑσπέρας, μολοντί ὁ καιρὸς ἦτο ἀπειλητικὸς, ὁ Πεγού ἐνυψώθη ἐνώπιον μικροῦ ἀριθμοῦ θεατῶν. Μόλις δὲ ἐφθασεν εἰς ὕψος 250 μ. ἤλθεν ἀνωθεν τῆς πεδιάδος, ἀκολουθῶν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρυακος, ὅπως εὗρίσκεται ἐναντι ἐδάφους, ὅσα τὸ δυνατόν προσοίτῃ διὰ τὴν προσγείωσιν. Αἰφνης εἶδον ἐκ τῶν κάτω τὸ κάλυμμα τοῦ ἀλεξιπτώτου ἀνοιγόμενον και τὸ ἀλεξιπτώτον διὰ μιᾶς ἀναπτυσσόμενον. Ὁ Πεγού εἶχεν ἤδη καταλλήλως ἐνεργήσῃ και οἱ θεαταὶ μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως παρηκολούθουν τὸ ἀεροπλάνον κατερχόμενον εὐθέως πρὸς τὴν γῆν, ἀλλὰ μετὰ τὴν καρδίαν συσφιγμένην ἀνέμενον νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἐντελῶς ἀπεσπασμένον τοῦ ἀεροπλάνου, ὅτε παρετήρησαν εἰς τὸ κενὸν λευκὸν τι κυματιζόμενον ὀπισθεν αὐτοῦ, εἶτα δὲ μεγαλυόμενον, ὠγκούμενον και ἀναπτυσσόμενον. Τότε τὰ σχοινία τοῦ ἀλεξιπτώτου συσφιχθήσαν, και ὁ ἀεροπόρος αὐτομάτως ἀποσπασθεὶς τῆς ἔδρας του, ἐκτὸς τοῦ ἀεροπλάνου, ἐθεάθη τέλος λαμβάνων θέσιν ὑπὸ τὸ ἀλεξιπτώτον, δίκην μετεώρου.

Ἡ κατάβασις, ὡς εἶκος, ἤδη ἐγένετο ἡσυχος και ἡπία, ἐνῶ τὸ ἀεροπλάνον ἐγκαταλειφθὲν και κινουμένου τοῦ κινητήρος του, ἀνωρθοῦτο και ἐταλαντεύετο ἀνωθὶ τοῦ ἀλεξιπτώτου και διηυθύνθη εἶτα πρὸς τὴν γῆν, ὅπου ἐφθασεν ὡσαύτως καλῶς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Πεγού κατήρχετο πάντοτε, ἐνοεῖται βραδύτερον, ἀλλὰ ἡσυχος και ἀτάραχος, πεπεισμένος περὶ τῆς ἐπιτυχίας του, ἐνῶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνέμενων ἀνοπομόνως. Ἐνεκεν ὅμοις τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου ἐξέκλινε φυσικῶς τῆς καθέτου και ἔπεσεν ἐπὶ δένδρου, περιπλεχθέντων τῶν σχοινίων ἐπὶ τῶν κλάδων, ὁπόθεν τὸν ἀνέσειραν καλῶς ἔχοντα.

Τὶ ὑπολείπεται

Ἐκ τῶν πολλαπλῶν δοκιμῶν τούτων ἐξάγεται, ὅτι τὸ ἀλεξιπτώτον τῆς ἀεροπλοίας κατέστη μὲν ζήτημα μεγίστου ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἀεροπόρων, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα εἶναι νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ λύσις του εἶνε ἐντελής. Βλέπομεν ἀεροπλάνον διερχόμενον ἀνωθὶ χωρὶς τινὸς και αἰφνης ἐπέρχεται δυστύχημα, συντριβομένου τοῦ ἕλικος. Τὸ ἀλεξιπτώτον ἐπενεργεῖ ἀμέσως, σώζει μὲν τὸν ἀεροπόρον, ὡς ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, ἀλλὰ τὸ ἀεροπλάνον τί γίνεται; Ἀφιέμενον εἰς τὴν διάκρισίν του πίπτει μετ' ἀξέουσης ταχύτητος πρὸς τὴν γῆν

και κατασυντρίβεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἄν δὲ τύχη νὰ καταπέσῃ ἔστω και ἀπὸ ὕψους 200 μ. μόνον, μετὰ τὴν συνήθη ταχύτητα τῶν 70 μ. κατὰ δευτερόλεπτον, ἐπὶ οἰκίας τινὸς ἢ ἄλλης οἰκοδομῆς, τί γίνεται ἐκ τῆς συγκρούσεως βάρους 400 και 500 κοιλῶν;

Ὡστε τὸ ἀλεξιπτώτον δὲν θὰ ἔχῃ, τι δικαίωμα νὰ τοῦ ἀπαιτήσωμεν ἢ μόνον ὁπόταν θὰ δύναται νὰ προφυλάξῃ ἐν παντὶ ἀτυχήματι οὐ μόνον τὸν ἐπιβάτην, ἀλλὰ και τὸ ἀεροπλάνον. Τοῦτο ἐνέπνευσε τὸν πλοίαρχον Κουάδε νὰ κατασκευάσῃ ἄλλο εἶδος ἀλεξιπτώτου, τὸ ὅποιον νὰ δύναται νὰ φέρῃ ἐπὶ τῆς γῆς μονοπλάνον βάρους 500 κοιλῶν μετὰ τοῦ ἐπιβάτου του και μετὰ ἠλαττωμένην ταχύτητα 6 μ. 50 κατὰ δευτερόλεπτον. Ἡ συσκευή αὕτη συνίσταται ἀπὸ ἀλεξιπτώτον ἐκ μετὰξής 200 τετρ. μέτρων, ὅπερ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐξαρτημάτων, ὡς προανεφέρσαμεν, φέρει και ἐπὶ τῆς κορυφῆς και ἕτερον μικρὸν ἀλεξιπτώτον, ὅπερ ὑπερέχει τοῦ σωλήνος. Μόλις δὲ τὸ ἀλεξιπτώτον τοῦτο ἀποσπασθῇ, ἀναπτύσσεται ἀφ' ἑαυτοῦ και παρασύρῃ τὸ μέγα ἀλεξιπτώτον, ὅπερ ἐπίσης ἀφ' ἑαυτοῦ του διὰ τοῦ ἀπαιτουμένου, ὡς προείπομεν, μηχανισμοῦ ἀναπτύσσεται και συγκρατεῖ ὀλόκληρον τὸ ἀεροπλάνον μετὰ τοῦ ἐπιβάτου του.

Ἄλλὰ τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐφευρετικότητος θὰ ἦτο πλήρες και ἡ λύσις τοῦ προβλήματος ἐντελής, ἂν τὸ ἀεροπλάνον ἐξασφαλιζέτο οὕτως ὥστε αἱ πτέρυγές του νὰ ἐχρησίμευον ὡς ἐπιφάνεια ἀλεξιπτώτου. Τότε θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ὀριστικῶς ὅ,τι ὁ Γαβριὴλ Δε λὰ—Λανδὲλλ ἐξήτει ἤδη τῷ 1863 ἀπὸ τὴν ἀεροπλοίαν τοῦ μέλλοντος, δηλ. νὰ εἶνε «Πηδαλιουχούμενον αὐτόματον και ἀλεξιπτώτον.»

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ

Ὁ δεινὸς φυσιοδίφης Σέρ Ραϊὺ Λαγκάστερ, ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τῶν ψευδοδογημάτων ἐνίων ἀγγλικῶν φύλλων, περὶ δὴθεν «Νέας καταπληκτικῆς ἀνακαλύψεως» καθ' ἣν διὰ τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων τὰ μικροβία τοῦ ἀνθρακος μεταβάλλονται εἰς ἄλλα ὅλως ἀβλαβῆ, και ἣν ἀνακάλυψιν τὰ γαλλικὰ φύλλα ἔσπευσαν νὰ διατυμπανίσωσιν ὡς ἀληθῆ, φέγει δριμύτατα τοὺς μεταδίδοντας τοιαύτας εἰδήσεις, πρὶν ἢ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Σαιν Ραϊὺ ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ μᾶς δίδει σύντομον και παραστατικώτατον μᾶθημα μικροβιολογίας μετὰ μεγάλην σαφήνειαν και ἀκρίβειαν. ἐξηγεῖ δὲ, ὅτι τὸ ἀγγελλθὲν «νέον» τῆς μετατροπῆς τῶν μικροβίων διὰ τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων εἶναι τόσο παλαιόν, ὅσον σχεδὸν και ἡ μικροβιολογία!

Τὰ βακτήρια ἢ μικρόβια παρατηρήθησαν καὶ ὠνομάσθησαν οὕτω τὸ πρῶτον πρὸ 230 ἐτῶν ὑπὸ τινος Ὁλλανδοῦ σοφοῦ, ἀνακαλύψαντος ἑκατομμύρια ὄλα εἰς τὸ ἀνθρώπινον στόμα! Ἐκαστον δὲ τούτων πολλαπλασιάζεται διὰ διχοτομῆσεως, οὕτως ὥστε ἐντὸς 24 ὥρῶν παράγονται ἑκατομμύρια! Βραδύτερον δὲ ὠνομάσθησαν σχιζόφυτα, ἕνεκα τοῦ τρόπου τοῦ πολλαπλασιασμοῦ των. Τὸ δὲ σχῆμα των ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ περιβάλλοντος ἐν ᾧ ζοῦν, ἔστι δὲ τὸ περιβάλλον τοῦτο τὰ περιπτώματα συνήθως τῶν ζώων. Τὰ εἰσὶ τριχοειδῆ, ἄλλα σφαιροειδῆ, ἄλλα βακτηριοειδῆ.

Ἐχουν πλείστας περιεργότητας ἰδιότητας, διαφέρουσι δ' ἀλλήλων κατὰ τὴν ἀντοχὴν εἰς τὴν ξηρασίαν, τὴν θερμότητα, τὸ ψῦχος κτλ. Ἡ θερμότης αἴφνης διαφόρως ἐπενεργεῖ ἐπ' αὐτῶν. Ἄλλα ἀντέχουν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸ βραστὸν ὕδωρ, ἄλλα φονεύονται καὶ εἰς χαμηλότεραν θερμοκρασίαν, πάντα δὲ ἀντέχουν εἰς τὸ δριμύτατον ψῦχος. Τὸ ἰσχυρὸν ὅμως φῶς τοῦ Ἡλίου τὰ φονεῖ ὄλα, ἄλλα ταχύτερον καὶ ἄλλα βραδύτερον.

Ὅσα δὲ τὴν ἐσθήρειαν τῶν ἀφανῶν ὑπεριωδῶν ἠκτίαν τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς μεταβάλλονται χημικῶς τὰ βακτήρια καὶ τέλος φονεύονται. Τοῦτο ἦτο γνωστὸν εἰς τὴν ἑωιστήμην.

Μερικαὶ ἄλλαι ἀπὸ τὰς περιεργότητας ἰδιότητας τῶν βακτηρίων εἶναι, ὅτι τρέφονται καθ' ὅλως ἀντίθετον τρόπον ἀπὸ τ' ἄλλα ζῶντα ἐπὶ γῆς ζῶα ἢ φυτὰ. Τὰ ζῶα ζοῦν εἰσάγοντα τροφὰς διὰ τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος, τὰ φυτὰ διὰ τῆς ἀναλύσεως μέσῳ τῆς χλωροφύλλης τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τὰ μικρόβια ὅμως δὲν ἔχουν πέψιν, δὲν εἰσάγουν τίποτε ἐντὸς αὐτῶν, ἄλλα ζοῦν ὀλόκληρα βουτηγμένα ἐντὸς τῆς τροφῆς των. Ἐχουν ἰσχυροτάτην χημικὴν ἐνέργειαν καὶ προκαλοῦν θαυμασίας μεταβολὰς εἰς τὸ περιβάλλον των—δηλαδὴ τὰς σαπρίας, τὰ διάφορα φυτικά καὶ ζωικά περιπτώματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων ζοῦν. Ἡ σήψις καὶ ὄλα αἱ ζυμώσεις εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς χημικῆς δράσεως τῶν μικροβίων—εἶναι ἢ πέψις των, ἢ ὁποία γίνεται ὄχι ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ των, ἀλλ' ἐκτός, εἰς τὸ περιβάλλον.

Ὅλα τὰ νεαρὰ ζῶα καὶ φυτὰ ἀποσυντίθενται διὰ τῆς χημικῆς ἐνεργείας τῆς πέψεως τῶν μικροβίων. Ἐσθίσις καὶ φθορὰ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τῶν μικροβίων καὶ ὄχι τοῦ θανάτου. Ἐὰν αἰφνιδίως ὄλα τὰ βακτήρια κατεστρέφοντο, ἢ ἐπιφάνεια τῆς Γῆς θὰ ἐκαλύπτετο ἀπὸ σειρὰς ἀναλλοιώτων σωμάτων νεκρῶν ζώων καὶ φυτῶν.

Προσέτι δὲ ὅλος ὁ ἀνθραξ καὶ τὸ ἄζωτον θὰ συνεκεντροῦντο καὶ θὰ συνεκρατοῦντο εἰς τὰ νεκρὰ αὐτὰ σώματα, διότι ἀνευ σήψεως τὰ στοιχεῖα αὐτὰ δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιστρέψουν εἰς

τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἔδαφος ὡς ἀνθρακικὸν ὄξυ καὶ ἄζωτοῦχοι οὐσίαι.

Ἐντεῦθεν φυτικῆ ζωῆ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρχη κατ' ἀκολουθίαν δὲ οὔτε ζῶα οὔτε ἀνθρώποι θὰ ἠδύναντο νὰ ζήσουν! Καὶ θὰ ἐπῆρχετο τὸ τέλος τῆς ζωῆς ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐλλείψεως τῶν μικροβίων, τῶν παραγόντων τὴν σήψιν καὶ φθορὰν. Τὰ βακτήρια εἶνε παράγοντες ἀπαραίτητοι πρὸς διατήρησιν τῆς κυκλοφορίας τοῦ ἀνθρακος καὶ τοῦ ἄζωτου, ἀνευ τῆς ὁποίας ἀδύνατος ἡ ζωὴ τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων.

Εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλήνα τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχουν πάντοτε ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ποικιλωτάτων μικροβίων, ἐξ ὧν ἄλλα ἀβλαβῆ, ἄλλα χρήσιμα καὶ ἄλλα ἐπιβλαβεστάτα. Τὸ ἐν τρίτον τῶν στερεῶν τῶν περιεχομένων εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλήνα εἶνε μικρόβια! Φαντασθῶμεν πληθὺν μικροβίων δυναμένων νὰ ζυμωθοῦν ὄχι εἰς δράμα, ἀλλ' εἰς οὐγγίαις καὶ κατὶ περισσύτερον, προκειμένου περὶ πολυφάγων...! Εἰς τὴν χορείαν τῶν μικροβίων τούτων εὐρίσκονται τὰ τῆς χολέρας, τοῦ τύφου, τῆς διαρροίας, τῆς διφθερίτιδος, τοῦ ἐρυσιπέλατος, τοῦ ἀνθρακος, τῆς πνευμονίας, τῆς ἰνφλουέντσας, τῆς λέπρας, τῆς φθίσεως καὶ ἄλλων, τὰ ὁποία ἐντὸς τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος κατεργάζονται τὰ δηλητήρια—τὰς τοξίνας—αἵτινες ἀπορροφῶμεναι εἰς τὸ αἷμα παράγουν τὰς σχετικὰς ἀσθενείας.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οἱ φυσιολόγοι προσεπάθησαν ν' ἀνακαλύψουν μήπως ὑπάρχει μετὰ τῶν ἀναριθμητῶν αὐτῶν εἰδῶν τῶν βακτηρίων ἢ αὐτῆς σχέσις, ἢ ὑπάρχουσα μετὰ τῶν ζώων τινῶν καὶ φυτῶν—δηλαδὴ τὸ ἀλληλοφάγωμα καὶ ἢ ἀμοιβαία ἐξουδετέρωσις—μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐφαρμόσουν πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος τοιαύτην ἰδιότητα. Τοῦ Μετονικῶφ ἢ γιουρτοθεραπεία τοιαύτην τιὰ παρατήρησιν ἔχει ὡς βάσιν. Τὰ μικρόβια τοῦ γιουρτίου ἐξουδετερῶνουν εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλήνα ἄλλα καὶ φθοροποιὰ καὶ γεροντογόνα μικρόβια.

Καὶ ἄλλαι δὲ παρατηρήσεις σχετικαὶ εὐρίσκονται ἐπὶ τάπητος εἰς τὰ μικροβιολογικὰ ἐργαστήρια τῶν διαφόρων σοφῶν τοῦ κόσμου. Περὶ δὲ τοῦ μικροβίου τοῦ ἀνθρακος ἦτο γνωστὸν, ὅτι εἶνε ὁμοιον καὶ ταυτὸν μὲ ἄλλο ἀβλαβές. Ἀπὸ εἰκοσαετίας δὲ οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν τὴν ἐπίδρασιν τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτὸς ἐπὶ τῶν μικροβίων, ὥστε ἢ ὡς ἀνακάλυψις διατυμπανισθεῖσα ἐσχάτως ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ μεταβολὴ τοῦ μικροβίου τοῦ ἀνθρακος εἰς ἄλλο ἀβλαβές, χωρὶς νὰ εἶνε ἀσήμαντος, δὲν εἶνε ποσῶς νέον τι.

Ἄρατε ὦμεν ἐπιφυλακτικώτεροι εἰς τὰς ὑπόπτους ἀνακαλύψεις.

Κε

Ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα

- Ἡ μικρὰ Μαρίκα ἀσμένως παρακολουθοῦσα τὰ ἄθλα τοῦ μικροῦ Μανώλη, σφόδρα ἐλυπήθη διὰ τὴν δειλίαν του ἔναντι τῆς σφηκῆς, ἣτις τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλήψῃ τὸ πρόγευμά του καὶ εἶπε πρὸς τὴν μητέρα της—
 —Μαμά, δὲν εἶνε γενναῖος ὁ Μανώλης, ἐφοβήθη τὴν σφήκα.
 —Σὺ δὲν τὴν φοβεῖσαι;
 —Ὅχι, ἄς ἔλθουν δούαι θέλουν, ἐγὼ θὰ πῶ τὸ γάλα μου, τὰ κορίτσια εἶνε γενναύτερα ἀπὸ τὰ ἀγόρια.
 —Εἶνε ἀληθές, ἐπεκρότησεν ἡ καλὴ μήτηρ.

Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

B'

Ἡ ἰδιάζουσα τῆς ψυχῆς ἰκανότης, δι' ἧς λαμβάνει εἰδησιν τῶν διαφορῶν ἐν γένει καταστάσεων αὐτῆς καλεῖται συνείδησις δηλ. αἰσθησις πνευματικῆ, ἣτις ἀντιλαμβάνεται τὰς παραστάσεις τῶν ἀντικειμένων τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ διατηρεῖ τὰς εἰκόνας αὐτῶν, ὅπως αἰ αἰσθήσεις τοῦ σώματος διατηροῦσι τὰς ἀπολαύσεις, μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ συνείδησις καθ' ἑαυτὴν προελεύσεως πνευματικῆς, κλίνει μᾶλλον πρὸς τὰς ἐντυπώσεις τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ. Διὰ τοῦτο ἀπέκάλεσαν αὐτὴν καὶ φωνὴν τοῦ Θεοῦ. Τουντεῦθεν ὁ ἄνθρωπος διακρίνει τὸ ἀγαθὸν τοῦ κακοῦ καὶ τὸ δίκαιον ἀπὸ τοῦ ἀδίκου, ἄλλως θὰ ἔβρεπε πάντοτε εἰς τὸ κακὸν, διότι μόνον τὸ κακὸν φέρει τὰς κοσμικὰς ἀπολαύσεις.

Διὰ τῆς συνειδήσεως ὁ ἄνθρωπος κατανοεῖ τὴν παρουσίαν τῆς θείας δυνάμεως· διὰ ταύτης συγκρατεῖται εἰς τὴν διάπραξιν τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀδικίας, διὰ ταύτης οδηγεῖται εἰς τὸ καλὸν καὶ τὴν μόρφωσιν ἐδουλοῦσιν ψυχικῆς καταστάσεως· διὰ τῆς συνειδήσεως ὅθεν ὁ ἄνθρωπος συνέχεται τῷ θεῷ. Συμπερασματικῶς ἄρα ὁ ἔχων συνείδησιν θεωρεῖται καὶ εἶναι ἄνθρωπος πνευματικὸς, τουναντίον δὲ ὁ μὴ ἔχων συνείδησιν εἶναι ὕλικός, δοῦλος δηλονότι καὶ ὑποτακτικὸς τῆς ὕλης.

Ἡ συνείδησις ὡς ἀπορρέουσα ἐκ τοῦ θεοῦ οὐ παύεται ἐλέγχουσα τὴν ψυχὴν διὰ τὰ παραπτώματα αὐτῆς καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν πολλάκις τὸν ἄνθρωπον παλαιόντα μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας καὶ ὅτε μὲν αὐτὴ νὰ νικᾷ, ὅτε δὲ νὰ νικᾶται καὶ παρασύρεται ὑπὸ τῆς ὕλης.

Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου, τὸ ὑπεύθυνον καὶ αὐτεξούσιον αὐτοῦ ἐμφαίνεται ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ. Οὐδεμίαν δὲ ὄντως ἐδούλοισιν θὰ εἶχεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τὰς κακὰς αὐτοῦ πράξεις, οὐδὲ ἀξίαν διὰ τὰς καλὰς, ἂν ἡ συνείδησις τοῦ ἀπαρεγκλίτως ἐπεβάλλετο αὐτῷ. Καὶ ἐν τούτῳ ἐγκτεῖται ἡ ἐλευθερία, τὸ αὐτεξούσιον καὶ ὑπεύθυνον αὐτοῦ.

Ὁ ὕλιστής εἶναι ὄργανον τυφλὸν τῆς ὕλης, εἶναι σῶμα νεκρὸν ὑπὸ τῆς κινήσεως φερόμενον ἀνευ κρίσεως, βουλήσεως καὶ ἐλευθερίας, ἣ ὡς ἐκ περισσοῦ ἐν τῇ φύσει, ἀνευ σκοποῦ τινος καὶ διατελεῖ ἐν παθητικῇ καταστάσει καὶ ζωικῇ ἀνοχῇ, ἕως ὅτου τῷ ἀφαιρεθῇ τὸ ἀσκοπον ἐγώ του, τὸ οὐτιδιανὸν εἶναι τοῦ ἐκ τῆς σκηνῆς τῆς προσκαίρου αὐτῆς κωμωδίας. Οὕτω φαντάζεται τὴν ἐνταῦθα ὑπαρξίν του.

Καὶ ὄντως πολλοστημόριον τῆς ὕλης ὁ ἄνθρωπος, εἰς ἐλάχιστος κόκκος τῆς ἀπεράντου

παγκοσμίου ἄμμου, ἀδιόρατος σχεδὸν στιγμῇ διαβατικῇ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, σταγὼν τοῦ ἰλιγγιωδῶς ἀπεράντου ὠκεανοῦ τοῦ σύμπαντος, στροβιλιζέται ἀσυναίσθητος ὑπὸ τῆς αἰωνίου μεγάλης παγκοσμίου δυναμικῆς φορᾶς μετ' ἀσυλλήπτου εἰς τὴν φαντασίαν του ταχύτητος ἐν τῷ ἀπεράντῳ μυριακόσμῳ μετὰ τὴν πανοπλίαν τῆς συνηθείσεως καὶ τὸν ἀκατανόητον ἔτι ἡμῖν θεῖον σπινθηρα, ὅστις δύναται τὸ πᾶν.

Καὶ οἷα ἀντίθεσις!

Ἐνῶ τὸ πρῶτον, ἡ ὕλική του δηλονότι ὑπόστασις εἶναι σχεδὸν μηδαμινή, μικροσκοπική, καὶ ἀνίσχυρος χωρητικότης, ἐλάχιστον βακτηρίδιον τῆς ὕλης, ἐλαφρότατον πτίλον τοῦ ἀνέμου καὶ δὴ τῆς γαληνωτάτης πνοῆς αὐτοῦ, τὸ δεύτερον, ἡ πνευματικὴ ὑπόστασις αὐτοῦ, ὡς μετέχουσα τοῦ θεοῦ, τῆς μεγάλης πνευματικῆς δυνάμεως, τῆς πηγῆς, ἐξ ἧς πᾶσαι αἱ δευτερεύουσαι τῆς ὕλης δυνάμεις ἀπορρέουσιν, κατέχει θέσιν ἐπίζηλον ἐν τῷ συνόλῳ τῶν κόσμων, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων καὶ δύναται συνεπῶς παντοῦ ἐν ἀκαρεῖ νὰ μεταβαίνει, εἴτε ἐν ἐνσώματῳ καταστάσει διατελεῖ, εἴτε ἐν πνευματικῇ.

Συγκρίνατε πρὸς στιγμὴν τὴν σαπρὰν καὶ μεταβλητὴν ὕλην πρὸς τὴν λαμπρὰν φωτοδόλον, στερεὰν καὶ ἀμετάβλητον οὐσίαν τοῦ φωτός, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ μαγνητισμοῦ, κτλ., καὶ θὰ εὑρετε τὴν ἀλήθειαν καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ὕλικῆς καὶ πνευματικῆς ὑποστάσεως, διότι ὅπως ὑπάρχει ἐκτὸς τῆς ὁρατῆς ὕλης καὶ ἀόρατος, ὡς ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ μαγνητισμὸς, οὕτως ὑπάρχει καὶ ἡ πνευματικὴ δύναμις, ἀόρατος καὶ ἀνωτέρα ὄντοτος, ἣτις ἐκδηλοῦται ἐν ἡμῖν διὰ τῆς σκέψεως, τῆς κρίσεως καὶ δουλήσεως.

Ἐτικὴ καὶ πνευματικὴ ὑπόστασις, ἀπαραίτητος συνδυασμὸς πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν φαινομένων τοῦ πνεύματος, τῆς ὕλης καὶ τῆς ζωῆς, ἐξ ἧς προήλθον οἱ ἀπαραίτητοι νόμοι τῆς φύσεως, οὓς μελετῶμεν καὶ ἐξιχνιάζομεν ἤδη, διὰ νὰ καταλήξωμεν εἰς τὴν πηγὴν τῆς ἀπορροίας μας.

Καὶ μέχρις ὅτου φθάσωμεν ἐκεῖ, ὑπάρχει ἔτι στάδιον ἀγῶνος καὶ ἐνεργείας εὐρὺ ἔτι καὶ πολὺ.

Ἡ παραγνώρισις τῆς ἀληθείας ταύτης εἶνε ἡ παραλογισμὸς ἢ προσωπικὸν συμφέρον. Ὁ ὑποστηρίζων ἄθεος καὶ ὕλιστής τὴν θεωρίαν ταύτην ἢ φυσικῶς παραφέρεται τυφλώτων καὶ ἀδυνατῶν νὰ διεισδύσῃ βαθύτερον εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἀληθείας ἢ ἀγεται ὑπὸ τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος, τοῦ ἐξουδενισμοῦ, δηλ. νὰ μὴ ὑπάρχη τίποτε μετὰ θάνατον, ἵνα μὴ ἀνταπο-

Ο ΑΡΗΣ

δώση ὅσας ἀδίκως καὶ σφερετιστικῶς προσπορίσαστο ὠφελείας ἐν τῷ βίῳ του ἢ κατακρατεῖ ἔτι καὶ παραδιάζει ξένα συμφέροντα, ἅτινα οὐδαμῶς συμφέρει αὐτῷ νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ ταπεινωθῇ ἐν τῷ παρόντι βίῳ. Βεβαίως εἰς τοὺς τοιοῦτους ἀπάξει ἡ ἀλήθεια τῆς αἰωνιότητος ὡς καὶ τῆς μέλλουσης ζωῆς ἢ παράτασις.

Ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς τῶν λαῶν, ἡ ἐγκληματικότης καὶ αὐτοχειρία τῶν ἀτόμων, ὁ σφετερισμὸς ἐν γένει καὶ αἱ ἀδικίαι, πηγὴν καὶ βᾶσιν ἔχουσι τὸν ὕλισμὸν καὶ τὰς ἀπολαύσεις αὐτοῦ. Ἡ ἐκ συστήματος δὲ δηλητηρίασις τῶν ὑδρευομένων ἐκ τῆς ἐπαράτου ταύτης πηγῆς ἐξύψωσεν εἰς ἐπιστήμην τὴν ἀδικίαν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς ὑψηλίου.

Πανταχοῦ σχεδὸν ἐπικρατεῖ ἡ ἀχαρὶς καὶ κακῶς ἐξασκουμένη ἐλευθεροφροσύνη, διότι ζωφώδης πανσοφισμὸς καὶ πυκνοτάτη τυφλότης ἔχει καταλάβει τὰς διανοίας τῶν ὕλιστικῶς φερομένων καὶ ἐν τῇ ὕλῃ κατατριβόντων τὸν ὀλίγον, ἀλλὰ πολυτίμον καιρὸν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης διαμονῆς των.

Ἄλλ' εἶναι εἰσέτι καιρὸς διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ διανύσωσιν ὀλίγον ἔτι στάδιον ἐν τῇ πᾶν δικαίως καλουμένῃ ὑπὸ τούτων ἑαυτῶν χώρα «τῶν κλαυθμώνων». Ὁ πνευματισμὸς ἐπικαίρως ἔρχεται νὰ κωπάσῃ τὰ πάθη των καὶ διαλύσῃ τὴν ἀχλὺν, ἣτις περικαλύπτει τὰς ἐναντι τῶν ὀφθαλμῶν των κειμένης θαυμασίας ἐκτάσεις. Ὅ,τι ἐβλεπον μέχρι τοῦδε ἦτο ὕλη καὶ ἀπάτη, σκότος καὶ ψεῦδος. Ὁ χειμάρρος τοῦ πνευματισμοῦ παρέσυρε πάντα ταῦτα, κατέρριψε τὴν λεοντὴν καὶ πέραν ἐν τῷ ὀριζῶντι διανοίγεται ἡ μεγάλη θεὰ πύλη τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ζωογόνου φωτός, τῆς συνεχείας καὶ τῆς ἀφθαρσίας, αἵτινες μᾶς ἐπικοινωνοῦν μετὰ τοῦ ἀπεράντου ἀοράτου κόσμου. Ἐφεξῆς δὲν θὰ ὑπάρχη πλέον ἐμπόδιον, ὁ ὁρατὸς καὶ ἀόρατος κόσμος ὀφθαλμοφανῶς συνέχονται καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξ ἀγνώστου ἔτι ἡμῖν προελεύσεως ἐρχόμενος εἰς τὴν αἰωνιότητα μεταβαίνει. Μελετήσωμεν ὅθεν καὶ διδαχθῶμεν ποῦ πορευόμεθα, ἵνα κατόπιν μάθωμεν πόθεν προήλθομεν.

Καὶ τότε θὰ σελαγίσῃ πλέον ἐν τῷ σύμπαντι ἡ εὐεργητικὴ λάμψις τῆς παγκοσμίου δυνάμεως καὶ ἡ αὐγὴ τῆς ἀναγεννωμένης ἀνθρωπότητος, ἣτις προῦρισται νὰ καταλάβῃ σπουδαῖον μέρος ἐν τῇ παγκοσμίῳ ὑψῇ τῆς μεγάλης καὶ θαυμασίας δημιουργίας τῆς ὠραίας ζωῆς, ἣτις εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ταλαιπωρίας τῶν ὄντων διὰ μέσου τῆς ὕλης.

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Εἰς μέσην ἀπόστασιν 78 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπ' ἡμῶν συναντῶμεν κόσμον ἄρκετὰ κινουντα τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν, παρουσιάζοντα δὲ τόσον συμπαθητικὰς ἀναλογίας πρὸς τὸ ἡμέτερον οἰκητήριον. Πρόκειται περὶ τοῦ πλανήτου Ἄρεως. Ὑπάρχουσι καὶ ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μας ἑρᾶι καὶ θάλασσα, ἐποχαὶ τοῦ ἔτους μετὰ ὅλας αὐτῶν τὰς ποικιλίας. Ἐνῶ δὲ ἐπὶ τῆς γῆς θυρραλέοι ἐξέρουνηται μάτην ἐπειράθησαν νὰ φθάσουν εἰς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον πόλον τῆς ἡμετέρας σφαίρας, τοὺς πόλους τοῦ Ἄρεως τοὺς παρατηροῦμεν ἀπὸ ἐδῶ καὶ γνωρίζομεν τελείως τὴν μετεωρολογικὴν αὐτῶν κατάστασιν. Τοὺς βλέπομεν καλυπτομένους τὸν χειμῶνα ὑπὸ θόλου ἐκ χιόνος, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκτασιν δυνάμεθα νὰ μετρήσωμεν καὶ τοῦ ὁποίου τὰς ἀλλοιώσεις παρακολουθοῦμεν μέχρι τῆς ἐντελοῦς σχεδὸν ἐξαφανίσεως τοῦ ἀρχομένου τοῦ θέρους. Ἐνίστε νέφη, συνήθως ἐλαφρότατα, ἐπιπλέουσιν ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας του, διότι ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ὑπάρχει ἀτμοσφαιρα, ἐν τῇ ὁποία τὸ φασματοσκόπιον ἀνεγνώρισεν, οὐχὶ ἀνευ δυσκολίας, τὴν ὑπαρξίν ὑδρατμῶν· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ οὐρανὸς τοῦ Ἄρεως εἶναι καθαρὸς καὶ τὸ κλίμα αὐτοῦ φαίνεται λίαν γλυκὺ, τῆς καλοκαιρίας ἐπικρατούσης εἰς αὐτὸ σχεδὸν διαρκῶς.

Ὁ πλανήτης οὗτος περιστρέφεται περὶ τὸν ἀξονά του εἰς χρόνον ἴσον σχεδὸν πρὸς τὴν Γῆν, ἦτοι 24 ὥρας 37' καὶ 65". Ἐν τούτοις ἐάν αἱ συνθήκαι τοῦ βίου εἶναι ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ὅμοιαι πρὸς τὰς τῆς Γῆς, ζῶσιν ἐπ' αὐτοῦ χρόνον διπλάσιον ἡμῶν, διότι τὸ ἔτος εἰς τὸν Ἄρην ὑπολογίζεται, ὅτι ἀποτελεῖται ἐξ 618 ἡμερῶν.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς ἐκπλήττει πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, εἶναι αἱ εὐθύγραμμοι ἐκεῖναι διώρυγες, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουσιν εἶδος δικτύου γεωμετρικοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἡπείρων. Τί εἶναι ἄραγε αὐταὶ; Ταύτην τὴν ἐρώτησιν προβάλλουσιν εἰς ἑαυτοὺς οἱ ἀστρονόμοι ἀπὸ τριακονταετίας περίπου ἀπ' ὅτου αἱ αἰνιγματικαὶ αὐταὶ γραμμαὶ ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου Σκαπαρέλη, διευθυντοῦ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τοῦ Μιλάνου. Ἡ φύσις αὐτῶν ἦτο καὶ εἶναι ἀκόμη μέχρι σήμερον τὸ ἀντικείμενον μυρίων ὑποθέσεων· «Εἶναι ποταμοί,» ἔλεγον οἱ μὲν. — Ὅχι, ἀντέτεινον οἱ ἄλλοι, διότι τὰ ρεύματα ταῦτα τὰ ὑδάτινα ἔχουσιν ὅλα τὴν ἀρχὴν των ἐκ μιᾶς θαλάσσης ἢ λίμνης διὰ νὰ καταλήξουν εἰς ἄλλην θάλασσαν ἢ λίμνην, χωρὶς νὰ ὑφίστανται πλάτυνσιν τινα ἢ πάρεκτροπήν. — Εἶναι τὰ κολοσσιαῖα ἔργα τῶν μηχανικῶν τοῦ Ἄρεως, διετείνοντο ἄλλοι. Ἄλλοι δὲ τέλος

έθετον πέρας εἰς τὴν συζήτησιν, ἀποφαινόμενοι ὅτι διώρυγες δὲν ὑπάρχουσιν πραγματικά, ἀλλ' ὅτι τοῦτο εἶνε ἀποτέλεσμα ὀπτικῆς ἀπάτης. Ἐν τούτοις αἱ διώρυγες αὐταὶ ὑφίστανται πράγματι, ἀφ' οὗ ἐπανελημμένα φωτογραφήσεις ἐβεβαίωσαν τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ σύστημα τῆς κυκλοφορίας τῶν ὑδάτων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κόσμου τούτου εἶναι πολὺ διάφορον τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐνταῦθα ἡ παροδικὴ πλήμμυρα ἢ παραγομένη καθ' ἕκαστον θέρος ἐκ τῆς διαλύσεως τῶν χιόνων φαίνεται διανεμομένη μακρὰν ὑπὸ τοῦ δικτύου τούτου τῶν διωρύγων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀπετέλουν τότε σύστημα ὑδρογραφικῶν τὰ μάλα εὐφύεσ. Ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶνε ἀπίθανος. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι καὶ ὑπὸ τὰς εὐνοϊκωτέρας συνθήκας καὶ τὰς ἐποχάς, καθ' ἃς εὐρίσκεται εἰς τὴν μικροτέραν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Γῆς, τούτέστιν εἰς ἀπόστασιν 63 ἑκτομμυρίων χιλιομέτρων, ὁ Ἄρης δὲν δύναται νὰ προσεγγίσῃ περισσότερο τῶν 20,000 χιλιομέτρων διὰ τῶν ἰσχυροτέρων ἀστρονομικῶν ὀργάνων, τῶν ὁποίων τὸ μέγιστον ὄριον τῆς μεγεθυντικῆς δυνάμεως εἶνε 3,000.

Τὸ αἶνιγμα τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἄρεως.

Ἐάν ἠδυνάμεθα νὰ ὑψωθῶμεν διὰ τοῦ ἀεροστάτου ὑπεράνω τῶν Ἀθηνῶν εἰς ὕψος ἀπὸ τοῦ ὁποίου θὰ μᾶς ἐπετρέπετο νὰ διακρίνωμεν ὀρίζοντα πολλῶν χιλιάδων χιλιομέτρων, καὶ ἂν παρετηρῶμεν π. χ. πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν Παρισίων, ἢ φαντασίᾳ μας ἐνισχυομένη ὑπὸ τῶν περιγραφῶν τῶν περιοδικῶν καὶ ἡμερησίων, θὰ ἐβλεπεν ἀναμφίδολως πολλὰ πράγματα, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ μᾶς θὰ διέκρινον πολὺ ὀλιγώτερα. Ἀλλὰ αἱ δύο αὐταὶ πρωτεύουσαι ἀπέχουσιν ἀλλήλων ἀσυγκρίτως ὀλιγώτερον τῆς ἀποστάσεως, ἢ τις χωρίζει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Ἄρεως ὑπὸ τὰς εὐνοϊκωτέρας συνθήκας. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀπατώμεθα περὶ τῶν περὶ τοῦ Ἄρεως γνώσεών μας, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ νὰ ἀπελπίζωμεθα.

Μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐλάβομεν γνῶσιν τῆς ὑπάρξεως τῶν δύο μικρῶν σεληνῶν, τῶν οὐχὶ μεγαλύτερων τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι στρέφονται τόσον ταχέως περὶ τὸν πλανήτην τῶν. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ τῶν δύο δορυφόρων τοῦ τοῦ Δεῖμου καὶ τοῦ Φόβου, τοὺς ὁποίους τῷ 777 ἀνεκάλυψεν ὁ Ἀμερικανὸς ἀστρονόμος Χαλ, ὀνομάσας αὐτοὺς οὕτω ἐκ δύο στίχων τῆς Ἰλιάδος, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ θεὸς Ἄρης παρίσταται κατερχόμενος ἐκ τοῦ Οὐράνου εἰς τὴν Γῆν μετὰ τῶν δορυφόρων τοῦ Δεῖμου καὶ τοῦ Φόβου, διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀσκαλάφου.

Τὸ ἀστρον τοῦτο ἐν τούτοις ἀνάπτει τὸν ἐρυθρωπὸν φάρον τοῦ εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτὸς καὶ σπινθηροβολεῖ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν ἀστέρων. «Ὅταν μὲ τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ τηλεσκοπίου διασχίζωμεν τὴν ἀπόστασιν, ἢ ὁποία μᾶς χωρίζει ἀπ' αὐτοῦ, καὶ βλέπωμεν τὸ φωτεινὸν τοῦτο σημεῖον μεγεθυόμενον ἐφ' ἔσον πλησιάζομεν, καὶ δεικνύον εἰς ἡμᾶς τὰς ἠπείρους του, τοὺς ποταμοὺς, καὶ τὰς θαλάσσας του, τὰς πολικάς του χιόνας καὶ τὰς αἰνιγματώδεις διώρυγὰς του, ὅταν παριστάμεθα ἀπ' ἐδῶ εἰς ἀκτινοβόλα λυκαυγῆ καὶ εἰς ἡλίου δύσεις ἐν τῷ σχεδὸν πάντοτε διαυγεῖ οὐρανῷ του· ὅταν βλέπωμεν εὐρείας ἐκτάσεις καλυπτομένας ὑπὸ τῆς χειμερινῆς πάχνης, καὶ ἄλλας τούναντίον ἀπορριπτούσας τὸν παταγῶδη αὐτῶν μανδύαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἡλιακῆς θαλπωρῆς, θέρουσ δις μακροτέρου τοῦ ἰδικοῦ μας, δὲν δυνάμεθα πρὸ τοῦ θεάματος τούτου, τοῦ τόσον ὁμοίου πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπομεν ἐδῶ κάτω, νὰ ἀποφύγωμεν τὴν σκέψιν, ὅτι ὑπάρχουσιν καὶ ἐκεῖ ἐπίσης ὄντα σκεπτόμενα, θαυμάζοντα τὴν φύσιν.

Εἰς τοὺς ἐσπερινούς των ρεμβασμούς, τὰ ἄγνωστα ταῦτα ὄντα δυνατὸν νὰ θαυμάζωσι μεγαλοπρεπῆ τινα ἀστέρα, τὸν ὠραιότερον τοῦ στερεώματός των, ἐπίσης ἀκτινοβόλον, ἐπίσης λαμπρὸν, ὡς ἡ ἡμετέρα Ἀφροδίτη.

Ὁ ἀστὴρ οὗτος εἶνε ἡ Γῆ. Ἰσως οἱ ποιητὰ τοῦ Ἄρεως νὰ ψάλλωσιν αὐτὴν ὡς εὐμενῆ τινα θεότητα καὶ νὰ τὴν χαιρετῶσιν ὡς ἐξαιρετικὴν τινα διαμονήν.

Οἱ ἀστρονόμοι τῶν, οἱ τόσον εὐνοηθέντες ὑπὸ τῆς διαυγείας τοῦ οὐρανοῦ των, εἶναι ἴσως ἄρκετὰ προωδευμένοι ἐν τῇ σπουδῇ τῆς ἡμετέρας σφαίρας.

Δυνατὸν νὰ μὴν ἀγνοοῦν τὴν μετεωρολογικὴν μίαν κατάστασιν, καὶ νὰ γνωρίζουν ἐπίσης τὰς λεπτὰς ἐρήμους τῶν γηίνων πόλων. Τίς οἶδε δέ, ἐάν δὲν ἔχουν λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς προρρήσεως τοῦ καιροῦ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ εἶνε ὑποθέσεις. Τὸ μόνον βέβαιον σήμερον εἶναι, ὅτι ὁ Ἄρης παρουσιάζει μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὴν Γῆν.

Τὰ λοιπὰ ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐπιστήμη θὰ τὰ ἐξακριβώσωσιν.

A. ΠΑΝΑΓΗΣ

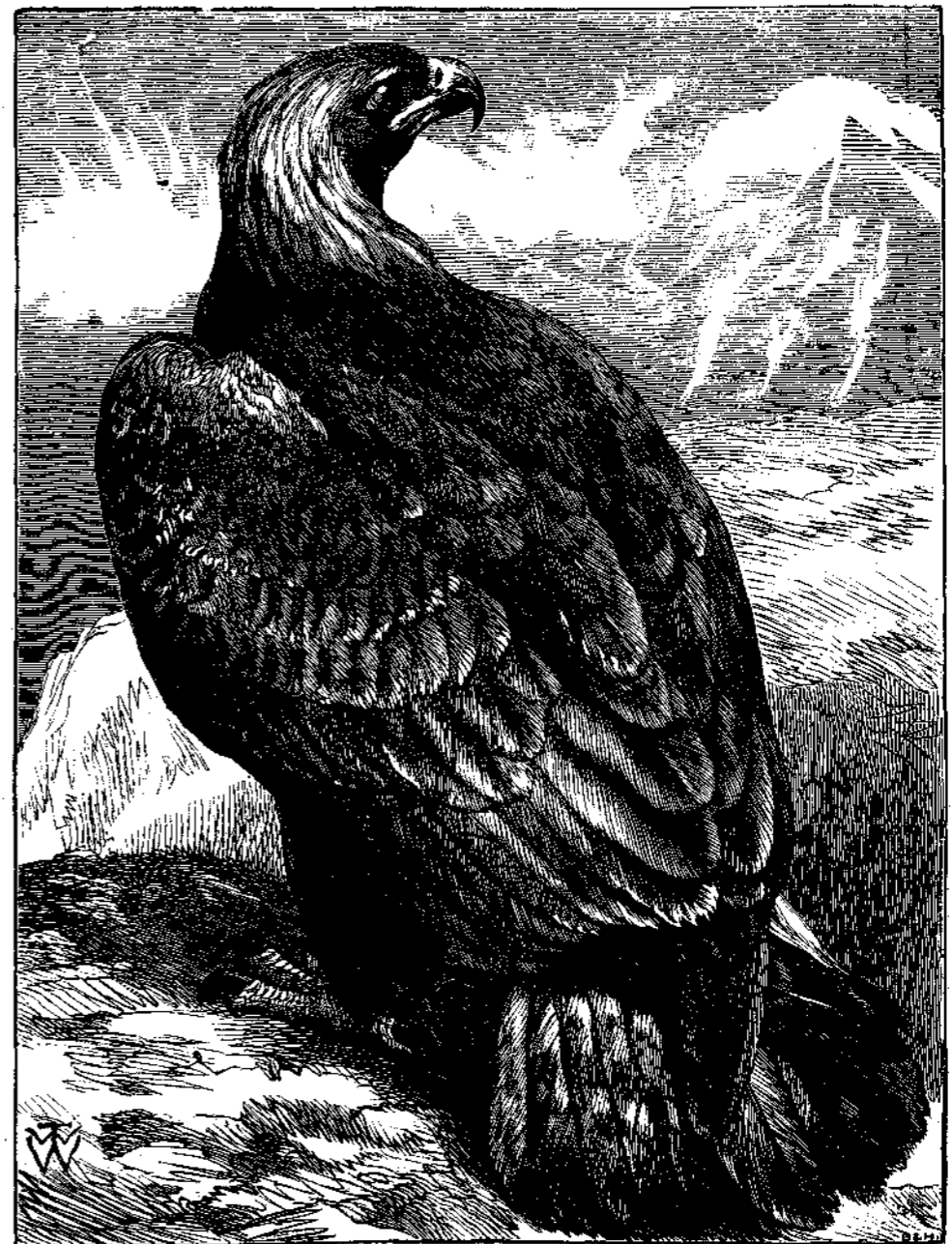
Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὑψιτενῶν ἀπορρώγων καὶ χιονοσκεπῶν ὀρέων, ὁ τρομερὸς κυρίαρχος τῶν ὑψηλῶν διαμερισμάτων γαμφόνηξ αἰτός, διαρκῶς ἀνησυχῶς ἐτάζει τὰς ἐναντι καὶ γύρω αὐτοῦ ἐρήμους ζωῆς ἐκτάσεις, διότι τὰ πάντα κατερήμωσεν, ἵνα κεραυνοβόλως ὀρμήσῃ, ὅπου ἡ ζωὴ πρὸς στιγμὴν ἀναδύσῃ ἵνα τὴν κατασπαράξῃ.

Εἶναι ὁ διώκτης τῆς ζωῆς, οὐδένα φοβεῖται, καὶ βασιλεύει ἐν τῷ ἀπεράντῳ οἴκῳ του.

Σκληρὸς, καὶ φοβερὸς, ἀτρόμητος καὶ γενναῖος, αἰμοχαρὴς καὶ ἀσπλαχνος, παλαίει μέχρις αὐτοθυσίας καὶ οὐδὲν τὸν πτοεῖ. Ἐγεννήθη δὲ μαχητῆς καὶ ριψοκίνδυνος, σύμφωνα μὲ τὸ περιβάλλον ἐν ᾧ ζῆ.

Θεωρεῖται, ὡς εἰκός, ἀνεκαθεν ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, ὅπως ὁ λέων εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν τετραπόδων. Διὰ τοῦτο δὲ ἐθεωρήθη καὶ ὡς σύμβολον τῆς ἰσχύος, καὶ τὰ περισσότερα ἔθνη τῶν

ἀπεικονίζουν εἰς τὰς σημαίας καὶ τὸ στέμμα των. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Μαρίου ὁ ἀργυροῦς ἀετὸς μὲ ἀνοικτὰς πτέρυγας ἦτο τῆς ὄλης λεγεῶνος ἡ σημαία. Ἀπὸ τῶν χρόνων δὲ τοῦ Αὐγούστου ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ ἐδηλοῦτο καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς λεγεῶνος ἢ τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτῆς ὄνομα. Χρυσοὶ δὲ ἀετοὶ μόνον ἀπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ ἀναφέρονται.

Τὸν ἀετὸν παρέλαβον ὡς σύμβολον παρὰ τῶν Ρωμαίων δικέφαλον μάλιστα οἱ Βυζαντινοὶ καὶ παρὰ τούτων οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ρῶσοι. Καὶ ἄλλα δὲ νεώτερα κράτη ἔσχον ὡς σύμβολον τὸν ἀετὸν, μάλιστα δὲ οἱ Γάλλοι ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν δύο Ναπολεόντων.

Ἀετοῦ ὑπάρχουσιν 22 εἶδη, βιούντα εἰς τε τὸν παλαιὸν καὶ νέον κόσμον. Τὰ κυριώτερα εἶδη τῆς Εὐρώπης εἶναι ὁ χρυσαετὸς ἢ μέγας ἀετὸς, ὁ αὐτοκρατορικὸς ἀετὸς καὶ ὁ πύγαγρος.

Ἀλλὰ καὶ οὗτοι, ὅπως καὶ τὰ φοβερά τετραπόδα βαθμηδὸν ἐκλείπουν τῆς γῆς μὲ τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς συγκοινωνίας κατακτᾷ τὰς ἐρήμους χώρας. Μόλις δὲ εἰς τὰ μάλλον ἀπρόσιτα μέρη τῆς γῆς διαιτῶνται ἤδη ἐτι οὗτοι.

Παρ' ἡμῖν, ἰδίᾳ εἰς τὸν Ὀλυμπον εὐρίσκονται ἀετοὶ, κυρίως γυνφαετοί. Ἐνα τοιοῦτον θαυμασιῶς ἰσχυρὸν εἶδος ἐσχάτως παρὰ τῷ κ. Ίουλ. Βιανέλῃ ἐν Λαρίσῃ, ἐξημερωθέντα μικρόθεν καὶ δωρηθέντα τῷ ζωολογικῷ κήπῳ.

Παρατίθεμεν καὶ τινὰς σχετικὰς παροιμίας, ἃς οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐσημάτισαν ἐκ τῶν ἰδιοτήτων τῶν ἀετῶν.

Ἄετος ἐν νεφέλαις.

Χαρακτηρισμὸς ἐπὶ τῶν δυσαισθητῶν.

Ἄετος μυίας οὐ θηρεύει.

Χαρακτηρισμὸς ἐπὶ τῶν καταφρονούντων τὰ εὐτελέη.

Ἄετος γῆρας, κορυδου νεότης.

Ὅτι καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς εἶναι κρείσσων νεάζοντος κορυδαλλοῦ.

Ἄετος χάριν ἐκτίσω.

Λέγεται ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποδιδόντων γενναίως τὴν χάριν εἰς τοὺς εὐεργέτας.

Ἄετον κορώνη ἐρεσχερεῖ.

Λέγεται ἐπὶ τῶν χλευαζόντων τοὺς κρείσσονας.

Ἄετον ἴστασθαι διδάσκει.

Ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων νὰ διδάσκωσι τοὺς σοφωτέρους αὐτῶν.

Π...

ΟΙ ΦΑΚΙΡΑΙ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀγνοοῦσι τὰ παρὰ Φακίρων ἐνεργήματα, παρατίθεμεν τὰς φοβερὰς σωματικὰς δοκιμασίας, εἰς ἃς ὑποβάλλεται ἕκουσῶς μὴ τὰς τῶν τούτων, διὰ ν' ἀπολαύσωσιν ἡμῶν τὴν μακαριότητα τῆς μελλούσης ζωῆς των ὡς οὗτοι φρονοῦσιν.

Τινὲς αὐτῶν, μὴ ἀρκούμενοι νὰ κοιμῶνται ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους, κατακλίνονται ἐπὶ σκεπιδίων, ἐφοδιασμένων δι' ὀρθίων αἰχμηρῶν ἤλων καὶ μένουσιν ἐπ' αὐτῶν ἐξηπλωμένοι ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν.

Ἄλλοι ἀπειραντίας κατορθώνουν νὰ μένουσιν ὀρθοὶ δια-

ρκῶς ἐπὶ δύο ἔτη, χωρὶς ποτὲ νὰ κατακλιθῶσιν, ἢ νὰ καθήσωσι. Φακίρης δὲ τις ἔμενον εἰς τοιαύτην στάσιν ἐπὶ δώδεκα ἔτη, μεθ' ὃ ἔζηον ἐπὶ ἕτερα δώδεκα ἔτη, χωρὶς νὰ κατακλιθῇ, μετὰ τὰς χεῖρας συντηρούμενας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Οἱ ὀρθοὶ τοῦ εἶχον ἀξήσοι τεραστίως καὶ ἦσαν ἐμπειρημένοι εἰς τὰς σάρκας του ὡς καρφία ἀπέθανε δὲ ἀποτεφρωθεὶς, ἐπιχειρήσας νὰ διέλθῃ διὰ μέσου πέντε πυρῶν, ἀνημμένων πρὸς τιμὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος.

Πολλοὶ δυνύουν καὶ ὑπόσχονται νὰ μένωσι μετὰ τὸν ἕνα ἢ καὶ μετὰ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας ὑνωμένους διαρκῶς. Παραμένουν δ' ἐν τῇ στάσει ταύτῃ ἐπὶ χρόνον μακρὸν, ἕως ὅτου αἱ ἀρθρώσεις ἀποροῦν καὶ ἀδυνατοῦν πλέον νὰ καταβιβῶσιν τὰς χεῖρας.

Ἄτεροι ἐπιχειροῦν μακροτάτας ὁδοπορίας χάριν προσωνήσεως μετὰ τοὺς πόδας σφιγκτὰ δεδεμένους καὶ τὸν λαμῶν προσδεμένον δι' ἀλύσεων βαρυτάτων ἐπὶ σκεπιδίου.

Ἄτεροι κρέμονται ἐξ ἀρκάτης σιδερέας, εἰσοδύσης βαθέως εἰς τὰς σάρκας των' ἐξαρτῶνται ἐν οὐρανῷ, φέροντες βάρη μεγάλα εἰς τοὺς πόδας, ἕως ὅτου ἀποσπῶνται οἱ μῦς καὶ καταπίπτουσι χαμαὶ καθημαμένοι.

Υπάρχουν καὶ ἄλλοι διερχόμενοι μακρὰν χρονικὴν περιόδον ὀρθοὶ ἐπὶ τινος στήλης ἢ ἰσάμενοι παρὰ τὴν ἄκρην ἱεροῦ ποταμοῦ δι' ὄλης των τῆς ζωῆς, βεβηθισμένοι εἰς σκεπὴν καὶ ζεμβασμόν, ἀνασθητοὶ εἰς τὸ πῦρ, εἰς τὸν καύσωνα, εἰς τὰ κεντήματα τῶν ἐντόμων.

Καὶ ἄλλοι ὑποβάλλονται εἰς ἄλλας φοικώδεις αἰματηρὰς κοπώσεις, εἰς ἃς ἐθιζόμενοι θαυμασίως, συντηροῦσι τὴν ζωὴν των ἐπὶ πολὺ. Καταντᾷ πλέον ἢ βράσως ἔξει. Ἄλλοι ὅμως ὑπὸ κτηνίας εἰς τὴν ἐξάντησιν, εὐχαρίστως ἀποθνήσκουσι διὰ νὰ κερδήσωσι τὸν παράδεισον.

Ἄλλη τάξις τοιούτων, καθαρῶς πνευματισταὶ, ἐπιδιώκουσιν ἀποκλειστικῶς τὴν ἐπικοινωνίαν αὐτῶν μετὰ τῶν πνευμάτων καὶ τὴν ἀπόλαυσιν πνευματικῶν φαινομένων.

ΒΓΑΛΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΝΟΥ ΣΟΥ

Σὰν πέρασες κοντὰ μου
κάτι μοῦλε
ἢ δίβουλη καὶ ἄστατη
καρδιά σου
Μὴ θέλεις πάλι
νὰ με φέρεις
εἰς τὰ θολὰ
καὶ ἄπατα νερά σου. . . .

Ἀπὸ τοῦ σου
βγάλετο πλανεύτρα
δὲν θὰ τὸ κατορθώσης
ἄπιστη καὶ ψεύτρα!!!

Ζάκυνθος

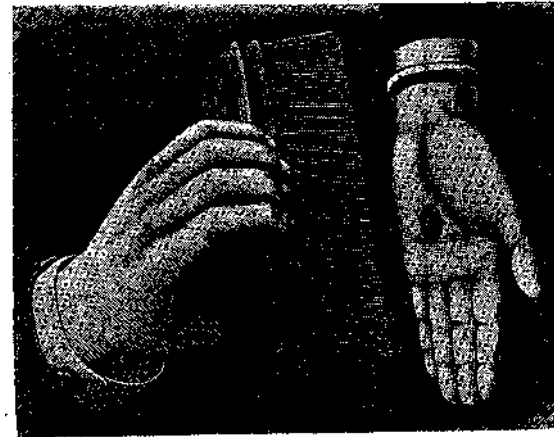
ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Τὸ ἀσύλληπτον νόμισμα

Θέσατε ἐν τῷ μέσῳ τῆς παλάμης σας, τεταμένης καὶ ἀνεστραμμένης, ἐν νόμισμα, κατὰ προτίμησιν μέτριον καὶ λεπτόν. Εἶτα παρακαλέσατε ἐν πρόσωπον νὰ λάβῃ ψήκτραν καὶ δηλώσατέ του ὅτι θὰ ἔχη ὡς κέρδος τὸ νόμισμα τοῦτο, ἂν κατορθώσῃ νὰ μετακινήσῃ ἀπὸ τὴν παλάμην σας τὸ νόμισμα, ψηκτρίζων τοῦτο.

Θὰ κοπιᾷσῃ ὁ ἀτυχῆς ματαίως, διότι τὸ νόμισμα δὲν δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν παλάμην σας, ὡσεὶ νὰ εἶνε διὰ κόλλας προσκολλημένον.

Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι τοῦ εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ κτυπήσῃ δυνατὰ τὴν χεῖρα σας διὰ τῆς ψηκτρῆς, διότι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε φυσικὰ νὰ πέσῃ κατὰ γῆς τὸ νόμισμα. Ὅφειλε ἀπλῶς νὰ ψηκτρίξῃ ἀκριβῶς, ὡσεὶ πρόκειται περὶ ἐνδύματος.

Τὸ παίγνιον τοῦτο εἶνε διασκεδαστικώτατον διὰ συναναστροφῆς, διότι φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπίθανον καὶ ἀστείον.

Καὶ ὅμως δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἀποσπάσεως τοῦ νομίσματος διὰ τοῦ ψηκτρίσματος.

Ἐντόθια Ἑλληνικά

Καβουρδίζετε με βούτυρον δύο κρομμύδια, ἅμα δὲ κοκκινίσουσι ρίπτετε ἐντὸς αὐτῶν τὰ ἐντόθια, κεκομμένα εἰς μικρὰ τεμάχια. Προσθέτετε τότε ὀλίγον ἀλευρον, μανδανὸν καὶ μέλανα οἶνον, τὰ ψήνετε εἰς σιγανὴν πυρὰν καὶ ἅμα ἐτοιμασθούσιν, ρίπτετε ἐντὸς τὸν ζωμὸν λεμονίου. Καὶ σερβίρετε.

Κουλουράκια μεθυμένα

Λαμβάνετε μίαν καὶ ἡμίσειαν ὀκτῶν ἀλευρον, ἐν ποτήριον σακχάρους, ἕνα ποτηράκι κονιάκ καὶ ἕνα ρακί, ἀφοῦ δὲ τρίψετε τὸ ἀλευρον μετὰ τὸ ἔλαιον, ρίπτετε ὅλα τὰ ἐπίλοιπα καὶ ζυμώνετε.

Τηγαννὰ κολοκύθια καὶ μελιτζάνες

Κόψτετε εἰς φέτας, ἀλατίζετε καὶ τηγανίζετε μετὰ μικρὰν πυρὰν, ὡς τοὺς μικροὺς ἰχθεῖς, τὰς γυρίζετε ὅμως συχνὰ ἕως ὅτου κοκκινίσουσι. Σερβίρετε καὶ μετὰ σκορδαλιὰν ἰδίως εἶναι ἐξαιρετοί.

Ἀληθείαι

Ὅλιγα σταγόνας ὕδατος ἀναζωογονοῦν τοὺς λειψῶνας, ὅπως μερικαὶ καλαὶ πράξεις φαιδρῶν τὴν κοινωνίαν.

Πολλὰς ζητοῦμεν τὴν εὐτυχίαν πολὺ μακρὰν, ἐνθὲν τὴν ἔχομεν πολὺ πλησίον μας.

Ὅπως δὲν ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν νεκρὸν νὰ μᾶς ἐμιλήσῃ, οὕτως δὲν πρέπει ἀπὸ τὸν φιλάργυρον νὰ ζητῶμεν καμμίαν χάριν.

Ἡ τεσσαρακοστὴ εἶνε πολὺ βραχεία εἰς τοὺς ὀφειλοτάτας νὰ πληρώσωσι τὸ Πάσχα.

Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια δὲν πρέπει νὰ ζητῆται εἰς τοὺς τρόπους, ἀλλ' εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ πείρα εἶνε ὁ μεγαλύτερος τῆς ἀνθρωπότητος διδάσκαλος, ἢ ἀντιμοθία τῆς ὅμως πολὺ ἀκριβὰ ἀγοράζεται.

Τὸ ἐντιμώτερον χεῖμα εἶνε τὸ κερδιζόμενον διὰ τοῦ ἰδρώτος, τὸ δὲ ἀτιμώτερον εἶνε τὸ ἀποτιμώμενον διὰ τῆς ἀπάτης.

ΔΕΝ ΘΕΛΩ

Δὲν θέλω νὰ μοῦ πῇ
τέτοιονε λόγο
ὄχι δὲν θέλω
ἀρχοταγε φονιά μου
γιατὶ περισσότερο θ' ἀπόζης
τὴν πληγὴν ποῦ μοῦ ἔχεις
στὴν καρδιά μου. . . .

Ἄφησε νὰ εἶδῃ
μετὰ τὴν Ἑλπίδα
καὶ καὶ τὸ πνεῦμα
νὰ τὸ κάνω ἀλήθεια
μὴ θέλεις πάλι
νὰ ξανάβῃς
πληγὴ σιληρὰ
ποῦ μ' ἀναφες
στὰ στήθεα !!!

Ζάκυνθος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΠΡΟΤΙΜΩΤΕΡΑ Η ΑΓΝΟΙΑ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΜΕΝ την άρεαμένην πρό πολλού ήδη συνομιλίαν πέντε νέων ανδρών, εύρισκομένων εν τινι λέσχῃ.

— 'Ηκουσα ὅτι εἶναι πλουσιωτάτῃ.
— 'Εται λέγεται. Ἄλλὰ καὶ θὰ ἴναι, ἐὰν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν εἰάγει.
— Ὅα μείνη ἐπὶ πολὺ ἀρὰ γε ἐδῶ;

— Δὲν πιστεύω. Προχθὲς ἐν τῇ ἐσπερίδι τῆς Κυρίας Χ., ἤκουσα, ὅτι κάμνει ἀπλῶς μόνον, ἐν μικρὸν ταξείδιον, χάριν ἀναψυχῆς. Σκέπτεται ἕμως κατὰ πᾶσαν πιθανότητὰ νὰ διαρκέσῃ ἀρκετὸν διάστημα τὸ ταξείδιον αὐτό.

— 'Α! καὶ πῶς τὸ εὐρέεις;
— Μά... σὰς εἶπα, τὸ ἤκουσα. Ἄλλως τε εἶναι τὸ κύριον θέμα τῶν σαλονιῶν τῆς λέσχης καὶ τῶν δρόμων ἀκόμη, ἐὰν θέλετε.

— Τέλος πάντων, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠξεύρουν τί κάμνουν, οὔτε καὶ προχωροῦν ἐπὶ ὠρισμένου σχεδίου.

— Ἀπλούστατα, φίλε μου, εἶπέ τις εἰς τὸν οὗτος ἐκφρασθέντα, ἔχουσιν ἀρκετὸν χρήμα διὰ νὰ ἐκπληρῶσι κάθε ἰδιοτροπίαν τῶν.

— Καὶ εἶναι Ρωσσίς, βαρωνίς, νομιζῶ;
— Ναί!

— Ὁ δὲ σύζυγος;
— Εἶναι ἄνθρωπος τῶν ὑποθέσεων, φαίνεται, ἀφοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν εἰς τὴν Ρωσίαν.

— Ἐγὼ ἕμως ἤκουσα, ὅτι εἶναι εἰς δεινὸς χαρτοπαίκτης, ὅστις ἔχει κατασπαταλήσῃ ὅλην τοῦ τὴν περιουσίαν.

— Ὅα ἦτο ἀστείον αὐτό! Ὁ βαρωνός, λέγεται, ὅτι εἶναι μεγάλης ἡλικίας φαντασθῆτε λοιπὸν ἓνα λευκότεριχον πρεσβύτερον, καταλομβανόμενον ἀπὸ ἐν πάθος.

— Καὶ διατὶ σοῦ φαίνεται ἀστείον;
— Σὰς παρακαλῶ, κύριοι διαπληκτιζόμενοι! ἐφώνησεν εἰς τοῦ μικροῦ ἔμιλλου, θὰ ἦτο ἀνιαρὰ ἢ συζήτησις αὕτη, ἡμεῖς δὲ ἐπιθυμοῦμεν κάπως τὴν ζωηρότητα καὶ ὄχι τὴν πληκτικὴν ἐξυχνίαν τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ἐὰν εἰς πρεσβύτης ἡμπορεῖ νὰ καταληφθῇ ὑπὸ ἐνός πάθος.

— Δὲν ἔχεις διόλου ἀδικον, ἡμποροῦμεν ἕμως εἰς τὸ αὐτὸ ζήτημα τοῦ πρεσβύτου νὰ συζητήσωμεν καὶ ζωηρότερον; λοιπὸν δὲν εὐρίσκετε ἀνοησίαν νὰ νυμφευθῇ ὁ γέρον αὐτός τὴν βαρωνίδα;
— Εἶναι νέα πολὺ αὕτη;
— 'Α! φίλοι μου! ἢ βαρωνίς Χριστῶφ εἶναι μόλις τριακονταετής καὶ φραισιωτάτῃ.

— Τὴν εἶδες; τὴν εἶδες; ἠρώτησαν περιέργως οἱ ἄλλοι, ἐκτός ἐνός, ὅστις παρετήρησε μόνον τὸν ἐρωτηθέντα, χωρὶς νὰ φανῇ ἐνδιαφερόμενος περὶ τῆς ἀπαντήσεως.

— Ἄλλὰ... ναί!.. εἶπεν ὁ ἐρωτηθεὶς, γελῶν διὰ τὴν κωμικὴν τῶν ἄλλων περιέργειαν. Τὴν εἶδα δύο φορές εἰς φιλικὰς οικογενεῖας. Μόλις μικρὸν τι διάστημα ἀφ' ὅτου ἦλθε καὶ ἐν τούτοις κατέπληξε τὰς αἰθούσας. Ἐννοεῖται ἐκεῖνας καὶ ἐκεῖνους, ὅτινες συχναῖον εἰς αὐτάς! Ξεῦρετε, ὅταν ὀμιλεῖ κανεὶς, πρέπει νὰ προσέχη, διότι πολλάκις...

— 'Α! μὰ εἶσαι ἀνυπόφορος μὲ τὴν φλυαρίαν σου αὕτην, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν.

— Ἐμπρός λοιπόν, εἶπεν εἰς ἕτερος, ἀποτελείωσα τὴν ὀμιλίαν σου. Προκειμένου περὶ τῆς βαρωνίδος, ἔλεγε, ὅτι κατέπληξε τὰς αἰθούσας.

— 'Α! ναί. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἀποφεύγει τὰς προσκλήσεις. Δὲν ἀγαπᾷ ἴσως τὸν κόσμον ἢ τὰς ἐθιμοτυπίας.

— Ἐγὼ ἕμως ἤκουσα, εἶπεν ἄλλος, ὅτι εἰς τὴν Πετροῦπολιν διατηρεῖ ἐν ἀπό τὰ ἀριστοκρατικότερα σαλόνια. Ὅτι συχνὰ δίδει γεύματα καὶ χοροὺς, τακτικώτατα δὲ ἐσπερίδας ἐκδρομὰς καὶ ἐπὶ τέλους πᾶν ὅ,τι συντείνει εἰς τὸ νὰ συναναστραφῇ τις τὸν κόσμον.

— 'Ε! τότε νὰ σὰς εἰπῶ; Δὲν θὰ τῆς ἀρέσῃ ἢ ἐδῶ κοινωνία μας. Εὐρίσκει ὅτι τῆς λείπει τὸ εἶς τῆς ὑψηλῆς ἐκεῖ ἀριστοκρατίας.

— Μὲ συγχωρεῖς. Εἰς τὴν ἐσπερίδα λοιπὸν τῆς κυρίας Χ., ὅπου τὴν συνήντησα κατὰ πρῶτον, ἐξεφράσθη κολακευτικώτατα διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς κοινωνίας μας, προσθέσασα συνάμα, ὅτι ἢ ἐδῶ ζωὴ ἐνέχει ὑφ' ὅλας τὰς ἐπιπέσεις κάποιον θάλλητρον ἀγνωστον διὰ τοὺς ἐκεῖ.

— Ἄλλὰ τότε δὲν ἐξηγεῖται, εἶπον ὄλοι διὰ μίαν φωνήν.

Παρήλθον μερικά λεπτὰ σιωπῆς κατὰ τὰ ὁποῖα καὶ οἱ πέντε ἐφάνοντο σκεπτόμενοι. Αἴφνης εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπεν:

— Νὰ σὰς εἰπῶ, πρέπει νὰ εἶναι γυναῖκα πολὺ τοῦ κόσμου καὶ μάλιστα πεπειραμένη.

— Πράγματι, ἀπάντησεν ὁ ἰδὼν αὕτην. Λέγεται προσέτι, ὅτι κατὰγεται ἐκ μεγάλης καὶ ἀριστοκρατικῆς οικογενείας. Δὲν ἡμπορῶ νὰ ἐνοήσω πόθεν ἐμάζευσαν ἀμέσως ὅλας αὐτάς τὰς πληροφορίες. Ὅπως δὴποτε φίλοι μου, ἢ δύναμις καὶ ἢ περιπάθεια τοῦ βλέμματός της εἶναι κάτι ἀνέκφραστον. ἤκουσα ὅτι πολλοὶ εἰγὼναν θύματα τῆς ἰδιοτροπίας της. Ἄλλὰ νὰ σὰς εἰπῶ, κύριοι φίλτάτοι μου, θὰ μοῦ ἤρесе νὰ ἐγενόμην καὶ ἐγὼ θύμα τοῦ βλέμματός της.

— Χά! χά! χά! ἔκαμον οἱ ἄλλοι, γελῶντες διὰ τὴν κωμικὴν σοβαρότητα τοῦ ἐκφρασθέντος. Ὁρατὰ! Ὁρατὰ! ὄριστε λοιπὸν ὁ Παυλῆς ἐρωτευμένος.

— Πῶς! ἀπεκρίθη ὁ ὀνομασθεὶς Παυλῆς. Διατὶ, δηλαδὴ σὰς φαίνεται παράξενον; Μόνον ὁ Ἄνδρέας θὰ εἶναι ἐρωτευμένος;

— Ὁ Ἄνδρέας, ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας αὕτης, περὶ τῆς Κας Χριστῶφ, εἶχε μείνη σιωπηλός, ἐμνησίασε καὶ εἶπεν.

— Ἐζήλευσε λοιπὸν, διότι εἶμαι ἐρωτευμένος;
— Μά... νομιζῶ.

— Καὶ ἕμως δὲν ἐπρεπε νὰ ζηλεύσης νὰ ἀγαπᾷς.
— Ἄστείος εἶσαι! Ἄλλ' εἰς τὴν περίστασιν αὕτην τί ἄλλο;

— Νὰ ἀγαπηθῆς.
— 'Α! ἔχει δίκαιον ὁ Ἄνδρέας, εἶπεν εἰς, ὅστις ἐφάνετο γνωρίζων πόσον εἶναι πικρὸν νὰ ἀγαπᾷ τις χωρὶς νὰ ἀγαπᾷται.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος ἐσύ, Ἄνδρέα, ὅτι ἀγαπᾷσαι; ἠρώτησεν ὁ Παυλῆς.

— Ὁ Ἄνδρέας ἐμνησίασε καὶ μὲ ἀπόλυτον βεβαιότητα περὶ τοῦ ὅ,τι ἔλεγεν, ἀκόμη δὲ καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν ἀπάντησεν.

— Ὡ! ναί!

Μικρὰ σιωπὴ ἐπικολούθησεν, ὅτε εἰς ἐξ αὐτῶν παρητήρησας τὸ ὠρολόγιόν του, εἶπε γελῶν.

— Ἡ συζήτησις τῆς βαρωνίδος εἶναι φαίνεται τὸσον γοητευτικὴ, ὅσον καὶ τὸ βλέμμα της! Ἡ ὄρα ἐπέραςε, χωρὶς νὰ τὴν ἐννοήσωμεν, εἶναι δὲ ἀκριβῶς μεσονύκτιον, ὥστε σὰς ἀφίνω καὶ σὰς καληνυκτίω.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, προσέθεσεν ὁ ἕτερος.
— Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἐγερθεὶς ὁ Ἄνδρέας.

— Ὁ Παυλῆς ἐπενήθη.
— 'Α, μὰ νὰ σὰς εἰπῶ, βεβαίως δὲν θὰ μείνω ἐγὼ ἐδῶ μόνος, θὰ ἀποχωρισθῶμαι λοιπὸν ὄλοι μαζύ.

— Ἄς εἰπῶμεν ὄλοι μαζύ καληνύκτω καὶ ἐμπρός μᾶρα! κάθε ἓνας τὸν δρόμον του.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως καὶ οἱ πέντε ἀνέκραζον.
— Καληνύκτω, λοιπὸν!

— Ὁ Ἄνδρέας ἀπεμακρύνθη βραδέως, βαδίζων μὲ ἐσκυμμένην τὴν κεφαλὴν. Ἦτο εἰς νέος ἐκκοσικτῶ περίπτου ἐτῶν, ὑψηλοῦ καὶ κομποῦ ἀναστήματος, μὲ συμπαθῆ χαρακτηριστικά. Μικρὰ ἀδιάφορα σκέψεις τὸν ἀπησχόλουν, εἰς τὰς ὁποίας πράγματι δὲν εἶδε τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν.

Ἀκουσίως ταυ ἢ σκέψις τοῦ περιελάμβανε τὴν βαρωνίδα περὶ τῆς ὁποίας ἤκουσε νὰ ὀμιλοῦν ἀπὸ τῶσαν τῶρα ἡμερῶν καὶ διὰ τὴν ὁποῖαν ἐπιμονός τις περιέργεια τὸν ἐξώθει νὰ τὴν γνωρίσῃ. Τὸ ἀγνωστον τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐπιδρᾷ ἐπιφέροντὸν τὸ μυστήριον καὶ τὸν βεμβασμόν, τὸν εἶχε καταπλήξῃ.

Πλὴν αἴφνης ἐμνησίασε καὶ ἢ ἐπιμονός σκέψις τῆς ἀγνωστοῦ γοήσεως ἐξηφανίσθη πρὸ μίαν θελκτικῆς ὀπτασίας. Διὰ τῆς φαντασίας τοῦ διήλθε γλυκεῖα ἢ μορφὴ τῆς Ἰωάννας, τῆς λατρευτῆς του μνηστῆς, τὴν ὁποῖαν ἠγάπα περιπαθὸς καὶ παρὰ τῆς ὁποίας τῶσαν πολὺ ἠγαπᾶτο καὶ ἐλατρευέτο.

Θὰ τὴν ἐπανέβλεπε μετὰ τρεῖς ἡμέρας, διότι ἢ Ἰωάννα ἀναχωρήσασα μετὰ τῆς οικογενείας της εἰς τὴν ἔσοχὴν, τὸν ἀνέμενον ἐκάστην Κυριακὴν πρῶταν ὁπότε εὐτυχῶς ἀϊφότεροι διήρχοντο τὴν ἡμέραν πλησίον ἀλλήλων.

Πόσον μακρὰ τοῦ ἐφάνετο ἢ ἐβδομάς, μέχρις ὅτου φθάσῃ ὁ πόθη τῆς Κυριακῆς ἡμέρα! Ἐκαστὸν ἡμερονύκτιον ἦτο αἰὼν ἀτελεύτητος, ὅστις διήρχετο τῶσαν πολὺ βραδέως! Ἄλλ' αἱ ὄραι τῆς Κυριακῆς ἦσαν βραχεῖαι, τῶσαν ὅσον καὶ τὰ δευτερόλεπτα. Καὶ ὁ Ἄνδρέας ἐμνησίασε μόνος, σκεπτόμενος τὴν προσεχῆ συνάντησιν τῶν, ὁπότε θὰ ἐπανέβλεπε τὴν Ἰωάνναν, ὁπότε θὰ ἐγέλων ὑπὸ τὰ βαθύσια τοῦ κήπου δένδρα, ὁπότε θὰ ἐρέμβαζον περιπατοῦντες πλησίον τῆς παραλίας, ὁπότε θὰ ἐπαίζαν μὲ τὰ λευκὰ λιθάρια, ἢ μὲ τὰς πολυχρῶμους κογχύλας, ὁπότεν τέλος ἢ αὔρα πνεύουσα θὰ ἐπλήρου χαρὰς τὴν ψυχὴν τῶν, ἐνῶ οἱ ἄσθητοι κυματοεῖδες τῆς κεφαλῆς της βόστρυχοι κυματίζοντες θὰ προσέιδον ἀγγελικὸν θέληγητρον εἰς τὸ γλυκὺ πρόσωπόν της. Καὶ σκεπτόμενος ὄλα αὐτὰ ὁ Ἄνδρέας ἦτο εὐτυχῆς.

Τὴν ἐπαύριον ἕμως ἐεῦπνησεν ἀργὰ καὶ κάπως ἀνύσυχος. Διήλθε τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπρησολησμένου ὑπὸ τῆς ἐργασίας του, τὸ δὲ ἐσπέρας ἐνῶ ἐπεριπάτει ἀσκόπως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Π... συνήντησεν αἴφνης ἐνώπιόν του τὸν Παυλῆν.

— Θαυμασία σύμπτωσις, ἀνέκραξεν ὁ τελευταῖος οὗτος. Συμφωνεῖς λοιπὸν, ὅτι αἱ καρδίαι ἔχουν ἀνταποκρίσεις;
— Διατὶ;
— Ἀπλούστατον. Κάτι μὲ ἐσυρε πρὸς τὰ ἐδῶ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος.

— Ὡστε;
— Ὡ, ἀδελφέ! ὥστε νὰ, ἢ ἰδικὴ μου καρδία εἶχε καθὼς φαίνεται συνεννόησιν μὲ τὴν ἰδικὴν σου.

— Ὁ Ἄνδρέας ἤρχισε νὰ γελᾷ ὅτε αἴφνης ὁ Παυλῆς δρᾶσας ἀπτόν ἀπὸ τοῦ βραχιόνος, τοῦ ἐψιθύριον εἰς τὸ οὖς.

— Νὰ τὴν! Νὰ τὴν!
— Ποῖα λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ἄνδρέας ἀδιάφορος πως, ἐνῶ ἢ καρδία του, παρὰ τὴν θέλησιν του ἤρχισε νὰ πάλῃ ἀποτόμωσεν.

— Ἡ βαρωνίς Χριστῶφ, εἶπεν ὁ Παυλῆς χαμηλοφώνως.

Πράγματι κομψὸν ὄχημα διήλθε πρὸ αὐτῶν, μόλις δὲ ὁ Ἄνδρέας ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐντός αὐτοῦ νέαν τινὰ γυναῖκα κομψῶς καὶ φιλοκάλως ἐνδεδυμένην, τῆς ὁποίας τὸ βαθύ βλέμμα προσηλωθὲν στιγμιαίως πλὴν μητὰ τινος ἐπιμονῆς ἐπ' αὐτοῦ, τοῦ ἐπέφερε ἀνεξήγητον τινὰ καὶ σφοδρὰν συγκίνησιν.

— Λοιπὸν, Ἄνδρέα; ἠρώτησεν γελῶν ὁ Παυλῆς, παρατηρήσας τὴν ταραχὴν του.

— Ὁ Ἄνδρέας ἐμνησίασεν, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε.

— Πῶς σοῦ ἐφάνη;
— Ἄλλὰ... τὸ ὄχημα ἐτρέχε πολὺ, ἔπειτα εἶναι σχεδὸν σκοτεινὰ, ἀκριβῶς δὲ ἐὰν θέλῃς τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐνθυμοῦμαι τὰ χαρακτηριστικά της.

— Ὅπως δὴποτε πῶς σοῦ ἐφάνη;
— Ὁ Ἄνδρέας ἐγέλασε βεδίασμένως.

— Ἄστείος εἶσαι! εἶπε μὲ τὴν ἐπιμονὴν σου αὕτην. Σοῦ λέγω ὅτι δὲν ἐπρόφρασα νὰ τὴν ἴδῶ, ἐν περιπτώσει δὲ καὶ τὴν συναντήσω ἄλλοῦ που, νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ τὴν γνωρίσω.

— 'Α! ἔτσι;
— Βέβαιος. Ἄλλὰ, διατὶ μορφάζεις;

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι μοῦ κρύπτεις τὰς ἐντυπώσεις.
— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους εἶσαι ἀνυπόφορος ἀπόψε. Ἄλλως τε διατὶ νὰ σοῦ κρύψω μίαν τῶσαν ἀπλήντων πωσιν. Δὲν θὰ ἦτο βεβαίως ἐγκλημα, ἐὰν σοῦ ἔλεγα ὅτι εἶναι ὄρατα.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν αἴφνης κάπως ψυχρῶς ὁ Παυλῆς. Ἐννοεῖς, Ἄνδρέα, θέλω νὰ σὲ πειράζω κάποτε.

Ἡ συνομιλία τῶν ἐξηκολούθησεν μετατραπεῖσα εἰς διάφορα ζητήματα, μεθ' ὃ ἀπεχωρίσθησαν. Ἐξακολουθῶν νὰ βαδίζῃ ὁ Ἄνδρέας, ἐξέφερε στεναγμὸν ἀνακουφισέως, ὅταν εἶδεν τὸν Παυλῆν ἀπομακρυνόμενον.

Ἡ ἐπιμονός στάσις τοῦ φίλου του προκειμένου διὰ τὴν ἀγνωστον αὕτην γυναῖκα, τὸν εἶχεν ἐξοργίσῃ. Πρὸ πάντων τὸ ἐνδιαφέρον του, νὰ μάθῃ τὰ ἀποτελέσματα ἢ μᾶλλον τὰς σκέψεις του αὐτάς τὰς μυχαϊότερας, τὰς ἐντυπώσεις του, τὸν ἔκαμνε νὰ σκεπτεται. Καὶ αἴφνης ἐσκέφθη. Ἄλλὰ διατὶ νὰ ἐκπληττωμαι ἐὰν ὁ Παυλῆς ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὰς ἐντυπώσεις μου; Δὲν πρέπει μᾶλλον νὰ ἐκπλαγῶ διότι τὰς ἀπέκρυψα; Ναί; Διατὶ λοιπὸν νὰ τὰς ἀποκρύψω;

Τὴν νύκτα δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ. Ἐκλειε τὰ βλέφαρά του, ἀλλ' ὁ ὕπνος ἐπιπνοῦσεν ἀπέφευγεν. Αἱ σκέψεις του ἦσαν συγκεχυμέναι, διότι ἐσκέπτετο ταῦτοχρόνως μύρια ὄσα καὶ ὀριστικῶς τίποτε.

Περὶεργὸν! ἔλεγεν, περιεργὸν! μήπως λοιπὸν ἐτρελλάθηκα;

Παρήλθον ἐν τούτοις δύο ἡμέραι. Ὁ Ἄνδρέας ἐν τῷ μεταδὺ ἀπέφυγε νὰ συναντήσῃ τοὺς φίλους του. Διατὶ; Οὐδ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγνωρίζεν. Ἠσθάνετο κάτι τὸ νέον ἐν αὐτῷ, κάτι τὸ καταπληττον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνωρίζε ποῦ νὰ ἀποδώσῃ.

Ἦτο Σάββατον. Ἦτο πρῶτα! Ὁ Ἄνδρέας μνησθεῖων ἀπεσφράγιζε μίαν ἐπιστολήν. Ὡ! ναί! πρὶν ἀκόμη τὴν ἀποσφραγίσῃ, τὴν ἀνεγνώριζε. Τὸ ῥόδιον χρώμα της καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ αὕτης ἐφανερώων, ὅτι προήρχετο ἐκ τῆς Ἰωάννας.

Καὶ ὁ Ἄνδρέας εἶναι εὐτυχῆς, διότι τὴν ἀγαπᾷ. Τὴν ἀποσφραγίζει καὶ γλυκεῖα εὐωδία ῥόδων διαχύνεται. Ἡ ἐπιστολὴ περικελεῖται εὐωδῆ πέταλλα, τὰ ὁποῖα ἢ Ἰωάννα τοῦ ἀποστέλλει ὡς γλυκῶν χαιρετισμόν.

Ὁ Ἄνδρέας βλέπει τὰ πέταλλα καὶ δειροπολεῖ.

Νομίζει, ότι επί αυτών διακρίνει τα φιλήματα εκείνης, νομίζει επί αυτών πτερυγίζοντας τους πόθους της, οπότε είναι έλοι δι' αυτόν και μόνον!

Και αι όλλοι εκείνοι γραμμαί της επιστολής της πόσον γλυκεία είναι! Η έπιμονος κατήφεια, ήτις τον είχε πρό τινων ήμερών καταλάβη κατέπεσε, και ή γλυκεία μορφή της Ιωάννας κατήγαγε την ψυχήν του!

Γλυκεία έσπέρα άπλουται όλοόν, πλην εισέτι τό ποιητικόν λυκόςως διατηρείται και είνε τόσον διαφανές και τόσον θαύ συγχρόνως, ώστε μόνον άφαντάστων θελήτρων όνειρον θα ήδύνατο να περιλάβη. Η αύρα έλαφρά πνέει, αι μακρόθεν φαινόμεναι κορυφαί των όρέων έλαφρώς έρυθρωπαί φαίνονται, τα πτηνά έπαυσαν τό άσμα των, τα πανύψηλα δένδρα κρύπτουσι κάτι άόρατον ένυπάρχον, ο θρούς των φύλλων έλαφρός και μυστηριώδες είναι και του δάσους τό σκότος την πλανωμένην ψυχήν προσελκύει, ίνα εις τας πυκνάς και έρημικάς αυτού λόχμας, έλευθέρως τὰ δάκρυα αυτής αφήση, τὰ δάκρυα, τὰ όποια ή άρά και ή μοίρα να βεύσωσιν ήθέλησαν!...

Ο Ανδρέας και ή Ιωάννα πλησίον αλληλων περιπατοῦσιν, υπό τας εύώδεις δεινδοστοιχίας, σιωπηλοί έμφότεροι.

— Ανδρέα, λέγει αίφνης ή Ιωάννα, εϊπέ μου, διατι σήμερα εισαι κάπως μελαγχολικός;

Τό βλέμμα της πληρες αγάπης τον περιέβαλλε και προσεπάθει να εισόηση μέχρις αυτών των μυχαιοτέρων λογισμών του.

— Έγώ; εϊπεν εκείνος ζωηρώς, έχεις λάθος, αγαπητή μου.

— Έν τούτοις... εϊπεν εκείνη διστάζουσα, θα έλεγέ τις, ότι δια της θίας όμιλείς!

— Παιδί, που είσαι! Τι σε έκαμε να τό πιστεύσης;

— Εισαι τόσον ρεμβώδης! εϊπεν εκείνη, τεθλιμμένη.

— Η πολλή εύτυχία, άπήνησε σοδαρώς ο Ανδρέας, φέρει πάντοτε και την βέμδην. Και είμαι τόσον εύτυχής έγώ την στιγμήν αυτήν!

Αμφότεροι έσώπησαν. Έξηκολούθουν περιπατούντες υπό τας πυκνάς φυλλήρας, αισθανόμενοι γλυκεϊαν, άπειρον την εύτυχίαν των και έν τούτοις ύψούμενον πρό αυτών άπαισιόν τι, σαρκάζον φάσμα.

Παρήλθον τρεις ήμέραι. Ο Ανδρέας δεχθείς μίαν μικράν επιστολήν εκ μέρους της θείας του Κας Μ... διευσθάνετο πρός την οικίαν της.

— Και λοιπόν, Ανδρέα, εϊπεν αυτή έναγκαλιζομένη αυτόν, όταν προσήλθε, πρέπει λοιπόν να σου στέλλουν πρόσκλησιν, δια να σε βλέπουν; Έχεις σήμερα μήνα όλόκληρον να με έπισκεφθής, ο θεός σου έπίσης ήτο στενοχωρημένος δι' αυτό! που ήσο λοιπόν;

— Μα εύερετε, θεα, μικράί άσχολιαί, ή έργασία...

— Και ή μνηστή... ε; Καλά, καλά, άρκει, ότι ήλθεσ. Λοιπόν, κακέ; πρώτα πρώτα από ελα σου λέγω ότι τό Σάββατον έσπέρας θα δώσω μίαν μικράν έσπερίδα και πρέπει να παρευρεθής. Δέν πιστεύω να μού τό άρνηθής.

— Βέβαια όχι, άφού τό θέλετε. Θα έλθω και μάλιστα με μεγάλην χαράν.

— Έάν ήτο ή Ιωάννα εδώ, θα εϊρχεσθε μαζί και θα ήτο καλλίτερα.

— Τέλος δέν πειράζει, ο γάμος σας δέν θα άργήση, έγώ δε φιλε μου, αγαπώ υπερβολικά τας συγκεντρώσεις, ώστε δέν θα τας εγκαταλείψω τόσον ταχέως και ε-

τοι θα εύρίσκετε τακτικά ανακούφισιν εις την μονότονον ζωήν.

Η Κυρία Μ... θεία από μητέρα του Ανδρέου, πλουσιωτάτη, ένώσασα την περιουσίαν της με την κολοσιαϊαν έπίσης του συζύγου της περιουσίαν, μη έχουσα δε τέκνα, μόλις δε ηλικίας τριάκοντα πέντε έτών, απέλαμβανε ήγεμονικώς την περιουσίαν της χείρουσα και διασκεδάζουσα, χωρίς έν τούτοις και να λημονή τα φιλανθρωπικά χρέη, τὰ όποια είχαν αναλάβη. Ητο καρδιά λεπτή και εύγενής, δι' ο και ο Ανδρέας την ήγάπα πολύ και ήκουε πάντοτε τας συμβουλάς της. Τρόπον τινά αυτή συνέτεινε εις την ανάπτυξιν του, αυτή τον έπροστάτευσε και τον ανέδειξε και τέλος αυτή μαντεύσασα την πρός την Ιωάνναν κλίσιν του, τους συνήνωσε δια της μνηστειάς.

Εκάθητο επί του μικρού της ανακλίντρου, ένω ο Ανδρέας παρέκει, πλησίον κομψής τινος τραπέζης είχαν ανοίξη γεγλυμμένον έξ έλεφαντόδοντος τεχνικώτατον λεύκωμα.

— Ποίος άνόητος λοιπόν έγραψεν αυτά; ήρώτησεν. «Ουδέεις γνωρίζει τα μυστικά της καρδιάς του. Νομίζει, ότι αγαπά και έν τούτοις άπατάται. Και νομίζει ότι άδιαφορεί και όμως αγαπά.»

— Και σου φαίνεται άνόητον;

— Έντελώς μάλιστα. Αλλά διατι δέν φέρει ύπογραφήν;

— Διότι εκείνος όστις τό έγραψε, ήθέλησε να μείνη παρά τας παρακλήσεις μου άγνωστος. Αλλά δια τους άλλους επί τέλους συγκατανεύω, εσε όμως θα έξαιρέσω του κανόνος.

— Αλλά διατι τόση μυστικότητα; Ασφαλώς όστις τό έγραψε, έροθήθη μη γνωστοποιηθί και δέν έγραψε τό όνομα του. Έάν τότε αγαπά τις χωρίς να τό γνωρίξη και άδιαφορεί, ένω αγαπά, τότε βεβαίως ενεργεί παρά την θέλησιν και μάλιστα κατά την κοινήν φράσιν τὰ έχει χαμένα, άφού δέν γνωρίζει τι κάμνει. Αλλ' άφού έξαιρούμαι του κανόνος, εϊπήτε, ποίος λοιπόν έγραψεν αυτά.

— Η βαρωνίς Χρηστώφ, άπήνησεν ή Κα Μ... μηδευία. Θα ήκουεσ βεβαίως περι αυτής.

— Ο Ανδρέας εκκείσε διαίως τό λεύκωμα και έπλησίασε έσπευσμένως εις τό παρόθυρον βλέπων πρός τὰ έξω.

— Τι βλέπεις λοιπόν; τον ήρώτησεν ή θεία του.

— Ενόμισα, ότι είδα κάποιον φίλον μου να περνά, άπήνησεν εκείνος άπερισκέπτως και έντελώς άφηρημένος του τι έλεγεν. Πλην οι γέλωτες της Κυρίας Μ. τον έφεραν εις εαυτόν.

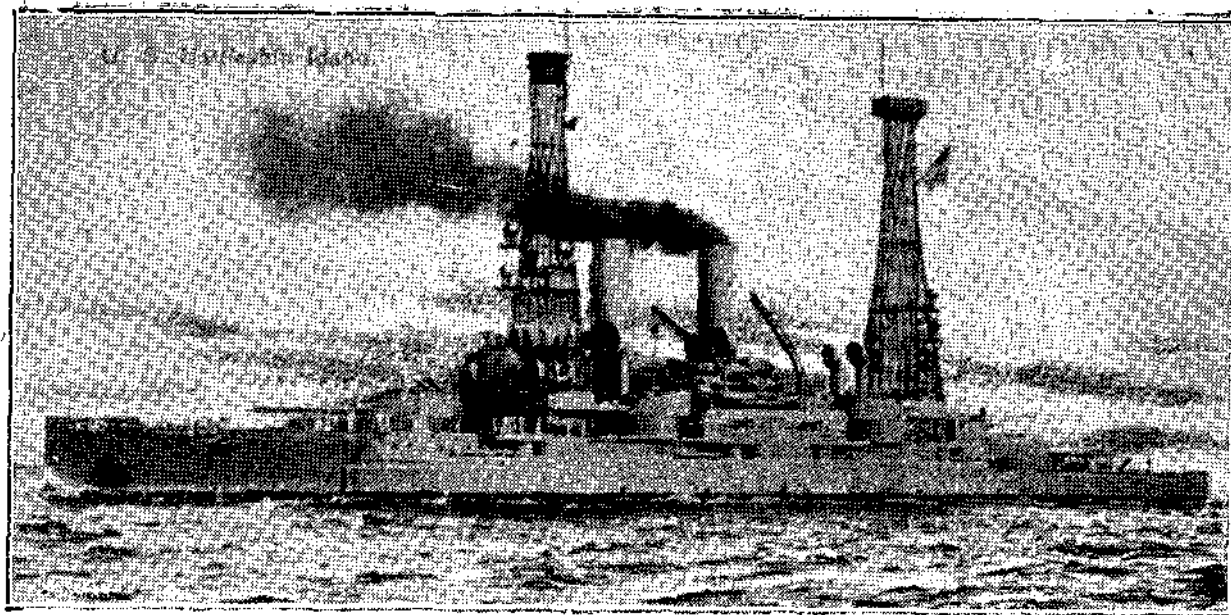
— Εμπρός λοιπόν; έλεγεν αυτή έν μέσω των γελώτων της. Έγεινες βλέπω και μάντις, διότι από τό μέρος εις τον όποιον εκάθησο δέν φαίνονται παρά αι στέγαι των άπέναντι οικιών. Δύο τινά λοιπόν; Η ο φίλος σου αναριχάται ως αίλουρος εις τας στέγας, είτε ού μαντεύεις, χωρίς να βλέπεις ποίος διαβαίνει κάτω εις την οδόν. Έπειδή λοιπόν πιστεύω μάλλον εις τό δεύτερον, σε συγγαίρω έξ όλης καρδιάς.

— Ο Ανδρέας ήσθάνθη την ανάγκην να συμμερισθί την ιλαρότητά της.

— Ηρχισε λοιπόν και αυτός να γελά και κύριος έντελώς εαυτού ήρώτησεν ήδη ψυχραίως μειδιών.

— Αφήσαμεν την συνδιάλεξιν μας άτελείωτον. Γνωρίζετε λοιπόν την Κυρίαν Χρηστώφ;

— Ναί! Είμεθα πολύ συνδεδεμένοι δια μακρών έτών στενής φίλιας. Γνωρίζεις ότι ο πάπισ σου και πατήρ μου διέμενον πριν εις Ρωσσίαν. Εφοιτήσαμεν εις τό αυτό σχολείον, έσπουδάσαμεν υπό τους αυτούς διδασκάλους, ειχομεν τας αυτάς κλίσεις, τὰ αυτά αισθήματα, τας αυτάς σκέψεις. Όταν άνεχωρήσαμεν εκεί-

ΤΟ ΚΙΛΙΚΙΣ ΚΑΙ Η ΛΗΜΝΟΣ (δμοιότητα)

θεν, υποφέρουμεν πολύ και αι τρεις. Βραδύτερον ή μήτηρ σου νυμφευθείσα έγκατεστάθη εδώ. Όταν δε και έγώ ένυμφεύθη, καθ' έκαστον έτος έπισκεπτόμην την Πετρούπολιν, μόνον και μόνον χάριν της Βέρας. Η εύερετε, όνομαζεται Βέρα. Με παρεκλέσε δε μόνη της να μοι δώσω άνοικτην έσπερίδα διότι θα ήναι και αυτή της τό ύπεσχέθη. Φαντάσου πόσον θα χαρή, όταν σε παρουσιάσω. Η μήτηρ σου ήτο πολύ μεγαλειτέρα των δυό μας, έν τούτοις όμως και αι τρεις διεσκεδάζομεν μαζί.

Την στιγμήν εκείνην θαλαμηπόλος άνήγγειλεν έπίσκεψιν τινά και ο Ανδρέας δραπτόμενος της εύκαιρίας ήσπασθη την θειαν του και άνεχώρησεν.

Η προσδιορισθείσα ήμέρα έφθασεν επί τέλους. Ο Ανδρέας μετέβη ένωρίς εις τό Μέγαρον της Κυρίας Μ... αναπηδών εις έκαστον θύρυστον όχηματός και πάλλων, όσάκις θρούς μεταξίνης έσθήτος ήκούετο έν τω διαδρόμω. Και όμως όταν ή βαρωνίς άνηγγέλη, ο Ανδρέας ήρεμώτατος κατά τό φαινόμενον, την ήτένισεν άδιαφόρως πως. Δέν συνέδη όμως τ' αυτό και με εκείνην, ήτις όσον λαθρατον κι' αν ήτο τό δέλεμα, τόόποιον του έρριπεν, απέκάλυπτε εις αυτόν μεγάλην προσοχήν και πολύ ένδιαφέρον. Η έσπερίς διήρχετο φαιδρά, ώραία, γλυκεία και γοητευτική. Διάφορα ζητήματα έθίγοντο, ή δε Βαρωνίς δια του έσόχου πνεύματός της εκράτει πάντοτε την συνδιάλεξιν. Ο Ανδρέας προσεπάθει να άπαντά δι' όλιγωτέρων λέξεων ήσθάνετο δε καθ' όλον τό διάστημα της έσπερίδος τό βλέμμα της να τον παρακολουθί. Απειρος συγκίνησις τον ειχε καταλάβη. Ηρχισε να φοβήται επί μόνη τή ύποθέσει, ότι την αγαπά. Τό μέτωπόν του έφλέγετο, αι παρειάι του ήσαν κατέρυθροι εκ του πυρετού της άνησυχίας. Οι προσκεκλημένοι απέχώρησαν ο εις μετά τον άλλον και έμειναν μόνον οι οικοδεσπότηαι ή Βαρωνίς και ο Ανδρέας.

— Λοιπόν, εϊπεν ή κυρία Μ... άναγνωρίζεις Βέρα, τον νέον αυτόν;

Εκείνη τον παρετήρησεν άτενώς μάλλον με έκφρασιν τρυφερότητος ή περιεργείας και εϊπε.

— Σου όρκίζομαι ότι όχι.

— Δύνασαι τουλάχιστον να μαντεύσης;

Και έπειδή εκείνη τον παρετήρει διστάζουσα, ή Κυρία Μ... της εϊπε.

— Λοιπόν σου παρουσιάζω τον Κον Ανδρέαν Κ... υϊόν της μακαρίτιδος άδελφής μου Ειρήνης!

— Πώς έκαμεν, ή Βαρωνίς, έγερεθείσα ζωηρώς και λαβούσα δι' άμφοτέρων των χειρών της τας χείρας του νέου. Είνε ο υϊός της αγαπητής Ειρήνης! Πράγματι τώρα μόλις παρατηρώ, ότι της όμοιάζει καταπληκτικώς. Και άπευθνομένη πρός αυτόν: Ηγάπων πολύ την μητέρα σου, τώ εϊπεν, εσε βέβαιος, ότι αισθάνομαι δι' ύμäs ήδη μεγάλην συμπάθειαν.

Ο Ανδρέας προσέκλινε και ήσπασθη την χείρα της. Τώ έφρανη, ότι ή άπαράμιλλος εκείνη χείρ έφρικίασεν υπό τὰ χείλη του και συνάμα δε άπεούρησε τρόπον τινά βεβαίως εκ της χειρός του.

Όταν εις τό τέλος ή Βέρα Χρηστώφ ήγέρθη δια να άναχωρήση, του έτεινε την χείρα και ο Ανδρέας έκπληκτος, φρίσων υπό χαράς και φοβούμενος τό αποτέλεσμα, ήκουσεν την ώραϊαν έννην να τον προσκαλή την επαύριον εις την οικίαν της.

Την νύκτα εκείνην την διήλθεν έν τρυφερά άνησυχία. Ησθάνετο, ότι την ήγάπα μετά πάθους ήδη, ότι τό πάθος αυτό άνήρχετο εις βαθμόν επικίνδυνον, ότι όφειλε να υποχωρήση έν δώσ άκόμη ύπήρχεν καιρός. Ματαιίως έπεκαλείτο την άνάμνησιν της Ιωάννας. Η γλυκεία άγνή μορφή της ένεφανίζετο εκάστοτε, αλλ' ως διήχη διελύετο και εξαφανίζετο ένώπιον της άλλης. Ανέγνωσε τότε τας επιστολάς της, και αι γραμμαί εκείναι αι ύπαγορευθείσαι υπό της αγαπώσης καρδιάς της τον έφερον εις συναίσθησιν.

Πόσον μετενδεί ήδη, διότι ύπεσχέθη εις την Βαρωνίδα να την έπισκεφθί. Αλλά άπαε ύπεσχέθη, έπρεπε να φανή συνεπής εις την ύπόσχεσιν του. Αλλως τε είδεν εαυτόν Ισχυρόν πλέον άπέναστι του ίδιοτρόπου αυτού αισθήματος. Εσκέφθη επί πολύ και εύρεν, ότι μία άπλή τυπική έπίσκεψις δέν θα ήτο δυνατόν να έπιδεινώση την θέσιν του. Έξ άλλου ή Βαρωνίς δέν θα έμενεν επί πολύ. Όταν θα άνεχώρει, θα συναπέφερε μεθ' εαυτής και την ιδιοτροπίαν αυτήν της εϊμαρμένης.

Τὴν πρῶταν ὄμως παρετήρησε μετὰ δυσθυμίας, ὅτι ἦτο Κυριακή.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτις ἄλλοτε ἦτο αὕτη αὕτη ἡ εὐτυχία του, ἦδη τῷ ἐφαινετο ἐν ἄγχος. Ἐπρεπε νὰ προτιμῆται τὴν συνέντευξιν, μίαν τῶν δύο. Ἐσκέφθη, ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ δικαιολογηθῆ πρὸς τὴν Ἰωάνναν παρά πρὸς τὴν Βαρωνίδα, εἰς ἣν καὶ διὰ πρώτην φοράν ἀναβαλλομένη ἐπίσκεψις θὰ ἦτο αὐτόχρημα ἐλλειψίς ἀβρότητας καὶ εὐγενείας. Ἐκάθησε παρά τὸ γραφεῖον του καὶ ἔγραψε μερικὰς γραμμὰς πρὸς τὴν μνηστὴν του. Ἐδικαιολογεῖτο ἐν αὐταῖς, ὅτι ἔνεκεν ἀπροόπτου μετατροπῆς τῆς ἐργασίας του, θὰ ἦτο καθ' ἑλπὴν τὴν Κυριακὴν πρὸς μεγάλην του λύπην ἀπησχολημένος.

Ὅταν ἀπεπεράτωσε τὴν ἐπιστολὴν του ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ κατηρῆς, ἀισχυρόμενος ἑαυτὸν διὰ τὴν θρασύτητα τοῦ ψεύδους του. Ὁρκίσθη τότε ὅσον τάχιον νὰ διασπάσῃ τὴν βαρεῖαν αὐτὴν ἀλυσσον, ἥτις ἄλλῃον κατ' ὀλίγον ἀνεπαισθήτως πλὴν στερεῶς τὸν ἐδέσμευε καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ καὶ πάλιν τὰς παρελθούσας ἐκείνας εὐτυχεῖς ἡμέρας.

Ἄλλ' ὅταν τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν εὐρέθη εἰς τὴν πολυτελεῖ αἰθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὅταν ἠσθάνθη ἑαυτὸν εὐρισκόμενον τόσον πλησίον ἐκείνης, αἱ δυνάμεις του ἤρχισαν νὰ ὑποχωρῶσιν καὶ ὡς ἀνίκανος νὰ παλαίῃ πρὸς ὀρμητικὸν χεῖμαρρον, ἠσθάνθη ἑαυτὸν παρασυρόμενον ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

Δὲν μετενόει πλέον, διότι ὑπεσχήθη νὰ ἔλθῃ, οὐδὲ καὶ ἡ ψυχικὴ του κατάστασις τοῦ ἐνεποίει φρίκην καὶ ἀνησυχίαν.

Τὴν εὕρισκεν ὄλως φυσικὴν καὶ ἀκόμη περισσώτερον τὴν εὕρισκε γλυκειαν.

Αἰφνης ἐλαφρὸς θροῦς ἐσθῆτος τοῦ ἐπέφερε σφροδρὰν συγκίνησιν καὶ ἡ Βαρωνίς ἐλαφρῶς μηδεῖωσα τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποῖαν ἐκείνος ἔσπευσε νὰ ἀσπασθῆ.

Ἡ συνδιάλεξις κατ' ἀρχὰς τετριμμένη, κατέστη βαθμυδὸν διαχυτική, ἐκείνη δὲ παρασύρουσα αὐτὸν εἰς μακρὰς ὁμιλίαις, τὸν ἤκουε σιωπηλῆ καὶ ρεμβώδης, προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα της, ὡς ἐάν ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ μέχρις αὐτοῦ τοῦ μυχοῦ τῆς ψυχῆς του.

Ἡ ἐπισκευὴς διήρκεσεν ὥραν σχεδόν, ὅτε ὁ Ἄνδρέας ἠγέρθη.

— Εἶμαι εὐτυχής, εἶπεν ἐκείνη, διότι σὰς ἐγνώρισα. Ἄν ἤξεύρετε πόσον εἶναι παρήγορος ἡ συνάντησις μίαις φίλης καρδίας! Καὶ νὰ φαντασθῆ τις ὅτι δύναται νὰ διέλθῃ ζωὴν ὀλόκληρον, χωρὶς νὰ τὴν συναντήσῃ!

— Εἶναι λοιπὸν τόσον δύσκολον; ἠρώτησεν ὁ Ἄνδρέας συγκεκινημένος ἐκ τῶν λόγων της.

— Δὲν ἔχετε ζῆσιν, ὅπως ἐγώ, τοῦ ἀπεκρίθῃ σοβαρῶς καὶ δὲν ἔχετε σχηματισμὸν διὰ τὸν κόσμον τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ἐσχημάτισα. Καὶ μηδεῖωσα ἐλαφρῶς ἠρώτησεν. Μοῦ ὑπόσαθε, ὅτι θὰ ἐπανέλθῃτε;

— Ὁ Ἄνδρέας ἠθέλησεν νὰ ἀρνηθῆ δικαιολογούμενος ἀπὸ κάθε δυνατὴν αἰτίαν καὶ ἐν ἀνάγκῃ ταξιδεύων νὰ ἀπομακρυνθῆ πράγματι αὐτῆς. Ἄλλ' ἀκαταμάχητος δυνάμις, συνάμα τὸ ἱκετευτικὸν σχεδὸν βλέμμα της, ἡ σκέψις ὅτι παρέχει μίαν φιλικὴν παρηγορίαν εἰς μίαν ἀπογοησθεῖσαν καρδίαν ἐκ τῶν δολοπλοκιῶν τῆς κοινωνίας τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἀφεθῆ καὶ πάλιν εἰς τὴν θέλησιν τῆς καρδίας του.

Σχεδὸν ἀκουσίως του ἀπήντησε, ἤκουσε δὲ τρόπον τινα τὸν ἑαυτὸν του ἀπαντῶντα παρά τὴν κυρίαν του θέλησιν.

— Μεγίστη εὐτυχία, θὰ εἶναι, αὐρίον τὴν αὐτὴν ὥραν.

Ὅταν εὐρέθη μόνος ἐν τῇ ὁδῷ, ὅταν ὁ θέρυδος τῆς ζωῆς καὶ τῆς κινήσεως τὸν ἔκαμαν νὰ συνέλθῃ,

ἐσκέφθη καταλεπτῶς καὶ προσεπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του ὅσον ἠδύνατο περισσώτερον.

Προσεπάθησε ψυχραίμως νὰ ἐξετάσῃ ἑαυτὸν ἀπέναντι ἐκείνης καὶ εὗρεν ὅτι μίαν ἰσχυρὰ δυνάμιν τὸν εἶλκε πρὸς αὐτήν.

Ἡ σκέψις αὕτη κατέπληξε τὸ πνεῦμα του. Ἦτο ἔρωσ ἡ δυνάμις ἐκείνης, φιλία ἢ συμπάθεια;

Ἴδου τί προσεπάθει νὰ καθορίσῃ.

Καὶ ἐάν ἦτο ἔρωσ, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἰσχυροποιηθῆ μέχρι τοιοῦτου σημείου τὸ αἰσθημα αὐτό, ἀφοῦ αὐτὸς ἠγάπα τὴν Ἰωάνναν; Ὅταν ἡ καρδία εἶναι πλήρης ἐνὸς αἰσθήματος, πῶς δύναται ἕτερον οὕτω πῶς αἰφνυδῶς καὶ ἐνευ λόγου νὰ εἰσδύσῃ καὶ νὰ ὑδραιωθῆ ἐν αὐτῷ.

Ἡ μήπως φύσει τινὲς ἰσχυραὶ κέκνηται μυστηριώδη τινα δυνάμιν, ἥτις δεσπάζει πάντων καὶ τὴν ὁποῖαν δὲν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ; Μὴ καὶ αὕτη ἦτο μίαν τῶν φύσεων τούτων;

Καὶ ἐν ἦτο φιλία τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον δι' αὐτὴν ἠσθάνετο, διατὶ τότε οἱ παλμοὶ ἐκείνοι, διατὶ ἡ ἐπιμονὸς μελαγχολία, διατὶ πρὸς αὐτῆς ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἰωάννας νὰ χωρῆ καὶ νὰ ἐξαφανίζετο;

Ἐάν δὲ ἦτο μίαν συμπάθεια μόνον, τότε διατὶ ἡ συγκίνησις, τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ ἡ διαρκὴς σκέψις; Ὅτε δι' αὐτὴν ἠσθάνετο, ἦτο αἰσθημα πολὺ ὑπερτερον τῆς συμπάθειας καὶ πολὺ βαθύτερον τῆς φιλίας. Ἦτο ἔρωσ λοιπόν; Τώρα μόνον ἠννόησεν πράγματι, ὅτι τὴν ἠγάπα. Τώρα ἐβεβαιώθη καὶ διὰ τῆς μνήμης του διήλθεν ἡ γραφεῖσα ἐν τῷ λευκώματι σκέψις τῆς βαρωνίδος. «οὐδεὶς γνωρίζει τὰ μυστικὰ τῆς καρδίας του. Νομίζει ὅτι ἀγαπᾷ καὶ ἐν τούτοις ἀπατάται. Καὶ νομίζει, ὅτι ἀδιαφορεῖ καὶ ὄμως ἀγαπᾷ!»

Δὲν εὕρισκε πλέον τὴν σκέψιν αὐτὴν γελοῖαν. Τὴν εὕρισκεν ὀρθοτάτην καὶ ἀκόμη γενομένην μετὰ μακρὰν πείραν. Τὴν ἠγάπα, ὦ ναι, τὴν ἠγάπα. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον του βέβαιος πλέον περὶ ἑαυτοῦ. Ἐπὶ ὧρας ὀλοκλήρους ἔγραψεν ἐπιστολάς μακράς, πλήρεις πάθους καὶ ἀφροσύνης πρὸς ἐκείνην, ὄλας πρὸς τὴν Βέραν. Ἐλεγε τὸ ὄνομά της καὶ τοῦ ἐφαινετο γλυκὺ, γλυκὺ ὅσον οὐδὲν ἄλλο. Καὶ ἡ Ἰωάννα; Δὲν τὴν ἐνεθυμήθη ποσῶς. Ἦτο εἰς ἀσκήρ, τὸν ὁποῖον ὁ ἥλιος ἀπέκρυπτε διὰ τοῦ φωτός του.

Τὴν ἐπομένην ἡ βαρωνίς τὸν ἀνέμενεν ἐν τῇ αὐτῇ μικρᾷ αἰθούσῃ. Ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου της καὶ τὰ καταπεπονημένα χαρακτηριστικὰ της ἐμαρτύρουν, ὅτι πικρὰ σκέψεις εἶχον ταραξῆ τὴν ἡρεμίαν της. Καὶ ὄμως ἦτο ὠραία, ἀπειρῶς ὠραία ἐν τῇ ὠχρότητι της ἐκείνη! Αἱ λέξεις μηχανικῶς ἐξέρχονται τῶν χειλέων τῶν, διότι ὀμιλοῦσιν ἀδιαφόρως, συγκρατοῦντες εἰσέτι διὰ τῆς ἀσθενοῦς ἤδη θελήσεως τῶν τὴν φωνὴν τῆς καρδίας τῶν, ὅτε αἰφνης ἡ Βέρα ἐγερεθεῖσα ἐκάθησεν πρὸς τὸ κλειδοκυμβάλου. Αἱ χεῖρες της πλανώμεναι μετ' ἀπείρου αἰσθήματος ἐπὶ τῶν πλήκτρων ἔκαμνον, ὡστε περιπαθῆς ἀρμονία νὰ διαχύνεται γύρω.

Ἐπαίεν τὸ περιήριον «Adieu» τοῦ Shoubert.

Βαθεῖς οἱ πλήρεις πόνου τόνου ἐπέφερον τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἄνδρέου. Καὶ ἡ μικρὰ πολυτελεῖς αἰθουσα μετὰ τὰ βραῦτιμα μετὰξιν παραπετάσματα, μετὰ τοὺς παχείς καὶ πλουσίους τάπητας, μετὰ τὰ πολυτίμα ἐργα τῆς τέχνης καὶ τοῦ πλοῦτου προσέδιδον τὴν ἐπιβλῆν τῶν ἐν τῷ θριαμβεύτικῳ συνόλω τῶν.

Καὶ ὅταν οἱ ἀπαλοὶ ἦχοι σιγᾶ, σιγᾶ, ἐξέπνευσαν ὡς ἐν εἰσποῇ συντριβέσης καρδίας, ἡ Βέρα ἠγέρθη αἰφνυδῶς, ἐπλησίασε τὸν Ἄνδρέαν, ἔλαβε τὴν χεῖρα του καὶ τοῦ εἶπεν:

— Εἶσθε ὁ μόνος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἠγάπησα! Λησμονήσατέ με! καὶ ἐστὲ εὐτυχής!

Καὶ πρὶν ἐκεῖνος προσφάσῃ νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν, ἡ Βέρα ὑπὲρ ποτε ὠραία ἐν τῇ συγκινήσει της εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Οἰκέτης τις ἠνοῖξε τὴν στιγμήν ἐκείνην τὴν θύραν καὶ ὠδήγησε τὸν Ἄνδρέαν μέχρι τῆς ἐξόδου.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ Βαρωνίς ἀνεχώρησεν, ἀνακοινώσασα εἰς τοὺς φίλους της, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὑποθέσεως τινος ἐπιγεούσης.

Καὶ ἐταῦ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ὁ Ἄνδρέας ἐπεσκέφθη τὴν Ἰωάνναν, εἰς τὰς ἐπιμένους ἐρωτήσεις της ἀπήντησε δι' ὑπεκφυγῶν. Ἴνα δὲ εὖρη σχετικὴν τινα ἀνακούφιαν, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ἀκούσῃ ὀλίγην μουσικὴν.

Ἡ Ἰωάννα πλήρως χαρὰς ἐκάθησε παρά τὸ κλειδοκυμβάλον της καὶ τοῦ εἶπε μηδεῖωσα:

Θὰ σοῦ κάμω μίαν ἐκπληξίν. Ἐμαθα κάτι ὠραῖον.

Αἱ γέφυρες της διέτρεξαν πρώτον κλίμακα τινά, μεθ' ὃ ἀρμονία πλήρως θλίψεως καὶ πόνου ἐξεχύθη ἐπαλῆ ἀπαλῆ. Κατὰ μοιραῖαν σύμβασιν ἐπαίεν τὸ «Adieu» τοῦ Shoubert.

— Μὴ! μὴ! αὐτὸ, ἀνέκραξεν ἐγερεθεῖς βιαίως καὶ τρέξας πρὸς αὐτὴν ἐσαματίησε τὰς χεῖρας της.

Καὶ ἐνῶ ἡ Ἰωάννα τὸν παρετήρει ἐκπληκτος, μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ ἢ δυστύχης κόρη τὴν ἀποστροφὴν του αὐτὴν διὰ μουσικὴν τόσον γλυκεῖαν καὶ τόσον παθητικὴν, ἐκεῖνος της εἶπε μηδεῖωσ ἐλαφρῶς, καὶ σφίγγων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ὁρκίσου μου, ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ παίης τὸ τεμάχιον αὐτό. Ἦτο τόσον ἱκετευτικὸς ὁ τόνος τῆς ζωῆς του, ὡστε ἐκείνη ἀπήντησεν ἀμέσως:

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, ἀλλὰ διατὶ;

— Διότι σὲ ἀγαπῶ, Ἰωάννα, καὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν μίαις ἀγάπης ἢ χαρᾶ μόνον πρέπει νὰ ἀντανακλάται γύρω.

Ἡ ἔγχυσις τοῦ πόνου τοῦ χωρισμοῦ εἰς τοὺς μελαγχολικοὺς αὐτοὺς τόνους τοῦ κάμνει μὲγάλον κακόν. Διατὶ οἱ παραπονετικοὶ αὐτοὶ ἦχοι; Διατὶ μετὰ ἐξέμας θέτει τὴν μουσικὴν ἐνὸς χαίρει;

Καὶ μετὰ τῶν λόγων του ἠσπάζετο ἠδέως τὴν ἑαυτὴν κόρη τῆς καὶ ἀσθανόμενος παρ' αὐτῷ τὸ σφριγοῦν σῶμά της; ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀναπαριστῶν διὰ τῆς φαντασίας του τὴν μορφήν ἐκείνης, τῆς Βέρας, τὴν καστανὴν κόμην ἐκείνης καὶ σφίγγων ἐπὶ τῆς καρδίας του τὸ λαεῦτον σῶμα ἐκείνης!

Καὶ ἡ Ἰωάννα παραδεχθεῖσα ὀρθὴν τὴν παρατήρησιν του, πλήρως ὑπερηφανίας διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ μνηστῆρος της, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου του, συγκεκινημένη εὐτυχῆς!

Ἡ ἄγνοια πολλάκις εἶναι ἀναγκαία, εἰς πολλὰς δὲ περιστάσεις συντελεῖ πρὸς εὐτυχίαν.

Ἡ Ἰωάννα ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσιν της. Δὲν ἐπαίει ποτὲ τὴν μουσικὴν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν ἔβασε τὸ περιπαθῆς εἰδύλλιον, τὸ ὁποῖον ἐξεχύνετο μέσα ἀπὸ τοὺς παθητικούς τόνους τοῦ «Adieu» τοῦ Shoubert.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΑΛΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς νέος πελάτης προσέρχεαι εἰς τὸ ἐμποροπραγματικὸν κατάστημα τοῦ κ Παν.... καὶ παραγγέλλει ἐνδυμασίαν.

— Καὶ πῶς τὴν θέλετε; τὸν ἐρωτᾷ μετὰ φαιδρότητος ὁ καταστηματοῦχος.

— Μά..... βερεσὲ, ἀπαντᾷ με ἀφέλειαν ὁ νέος πελάτης, ὅπως κάμω πάντοτε.

Πρακτικὴ συμβουλή.

— Πότε θὰ πᾶς ἐπὶ τέλους νὰ ζητήσης εἰς γάμον τὴν Ἐλένην;...

— Θέλω νὰ ἐπάγω νὰ εὗρω τὸν πατέρα της εἰς κάμιν ὄραν κατ'ἀλλήλον. Πότε λὲς εὐὸ νὰ παρουσιωθῶ;

— Νὰ καιροφυλακτῆσης τὴν ὄραν, ὅπου ἡ μοδίστρα της κόρης του θὰ τοῦ φέρῃ τὸν λογαριασμόν.

Μετὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου.

— Τὸ σπῆτι σου ἔχει ἀριθμὸν 13! πῶς ἀπεφάσισες νὰ τὸ πιάσῃ;

— Ἄ! ἐγὼ δὲν εἶμαι κοθόλου προληπτικός· ἄλλως τε ὁ ἀριθμὸς ποῦ δὲν φέρει γούρι σ' ἐμένα, δὲν εἶνε τὸ 13... εἶναι τὸ 19.

Σημναὶ τοῦ δροῖμου.

Ἡ ποδηλάτης με ἦθος ἀγέροχον, τείνον τὸ ἐπισκοπετήριον του πρὸς τὸν πεζὸν διαβήτην, τὸν ὁποῖον ἀνέτρεφεν.

— Εἶναι περὶ τὸν νὰ φωνάζετε, κύριε· ἄν ἐπιθυμῆτε τίποτε, ἰδοὺ ἡ διεύθυνσις μου...

— Πρὸς τὸ παρὸν, κύριε, με ἐνδιαφέρει νὰ μάθω ποῦ εἶνε ἡ διεύθυνσις... τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐκμωτηρεῖοις μετὰξὺ φιλενάδων.

— Ὄστε, λέγεις, δι' ἡ Ἀσπασία δὲν βάρει τὰ μαλλιά της;

— Εἶμαι βεβαία περὶ τούτου.

— Μὰ πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Ἀφοῦ ἡμουν παροῦσα, διὰ τὰ ἠγόρασα!

Εἰς τὸ Χρηματιστήριον, μετὰξὺ δύο μεσιτῶν.

— Πῶς ἔχεις τὸ θάρρος νὰ κἀνης τόσα κομπλιμέντα σ' αὐτὸν τὸν βαγαπόντη καὶ νὰ τοῦ δῆγῃς καὶ τὸ χέρι σου;

— Τοῦ τὸ δῖνω χάριν προφυλάξεως.

— Ἀηλαδῆ;

— Ἐνὸσω τοῦ κρατῶ τὸ χέρι, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ τὸ χῶσῃ κρατῶ εἰς τὴν τσέπη μου.

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὑπηρετίαν.

— Ἐλα λοιπόν, Μαρία, τί ἐπαθε; Εἶναι τόση ὄρα ποῦ κινεῖ τὸ κουδοῦν!

— Μόνον τὴν τρίτην φορὰν ποῦ κινεῖσθε, οὐκ ἤκουσα, κυρία!

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ι. Κ. Δ. Ρέθυμων. Ἐλήφθη συνδρομή. Ἐγράψαμεν καὶ ἀναμένομεν νεώτερον σας. — Κ. Γ. Α. Γαλάσιον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. — Μ. Δ. Ν. Βάλον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. — Π. Γ. Ροτ-Σου- dan. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. Γράφαμεν. — Ο. Δ. Αἰδημιόν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. — Δ. Μ. Γαστοῦνην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦ- μεν. — Δ. Τ. Σοφάδες. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Ἐυχαρι- στοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — Π. Σ. Ἄνδρον. Συνδρομὴ ἐλή- φθη. Ἐυχαριστοῦμεν. — Ρ. Κ. Ρ. Λευκωσίαν. Ἐπιστο- λὴ ἐλήφθη. Ἀναμένομεν συντόμως νεώτερον σας. — Ἰ. Κ. Κων/πολιν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐγχει καλῶς. Συνεμορρώθημεν. — Κ. Α. Πύργον. Ὁρροσκόπιόν σας ἐστάλη. Νέα φωτογραφία ἐλήφθη. Ἐγχει καλῶς. — Π. Δ. Ἀργοστολίον. Προσεγγίως συννενοούμεθα προφορικῶς. — Π. Σ. Λαμίαν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. Τόμος σταλίσεται. — Κ. Σ. Χίον. Δεύκωμα ἐστάλη. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἀπαντήσατε εἰς ἀπορίαν μας. — Κ. Σ. Ἀλεξάνδρειαν. Χαίρομεν δι' ἐπιτυχίαν. Δε ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἀπορία διελύθη. — Κ. Σ. Κίθρον. Ὅν, τως τὸ Κάϊρον ἦτο ποτε ὠραιότερον καὶ συμπαθέστερον.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν τοῖς ἡμετέροις γραφεῖοις εὐρίσκονται ὀλίγα ἐπι σώματα τοῦ «Πανοράματος» χρυσοδέτου, ἐν ᾧ περιέχονται καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες τῶν Βασι- λέων καὶ Πριγκίπων, ὑπουργῶν καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ πλείστον πόλεων καὶ ὠραίων τοπειῶν πρὸς 12 φρ ἕκαστον. Ἐπίσης εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ τόμοι τῆς «Φύσεως» παρελθόντων ἐτῶν, χρυσοδέτοι, ἀντὶ φρ. 15 ἕκαστος, ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἡδὴ ἡ ἔκδοσις ὁλοκλήρου τοῦ ἔργου ἀπεπε- ρατώδη περιέχουσα ὑπερόχους εἰκόνας ἐκ φωτο- γραφῶν ἐκ τοῦ Βαλκανοπολεμικοῦ πολέμου καὶ τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ. Πραγματικῶς κατέστη ἡ δι' εἰκόνων μοναδικὴ Ἱστορία τῶν νικηφόρων πολέμων μας.

Ἡ ἔκδοσις εἶναι εἰς μέγιστον σχῆμα 24x32 ἐπι πολυτελεστάτου χαρτον (illustration) καὶ ἀποτελεῖται ἐκ 200 περίπου σελίδων, περιέχει δὲ ἐπιπροσθέτως καὶ τὴν Ἱστορίαν τῶν ἐν πολέμων γεγραμμένην χρονολογικῶς.

Ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν παντὶ προαποστέλλοντι τὸ τίμημα.

Χαρτόδετον Φρ. 12.
Χρυσόδετον πολυτελεστάτου ἐντὸς θήκης » 15.

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Χριστιανισμὸς καὶ Πνευματισμὸς — Ὁ προσορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου. — Ἢ Ἐπιστάμη — Νέον ὄψος.

Ἐπέροχος διδασκαλ' α τῶν Πνευμάτων.

Ἀνακοινώσεις Ἐπεροκόμοι Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἁγίου Ἀντωνίου, Ἀγ. Ἀθα- νασίου, Ἰερεμίου τοῦ Προφήτου, Ἰ. Σκαλ- τούνη, Ἰγνατίου Μοσχάκη, Ἀχ. Παρά- σχου, Βίκτωρος Οὐγκώ, Καίσαρος Δομπρό- ζου, Λέοντος Τολστόϊ καὶ Ζωχάν, ἀστρονό- μου, ἐκ τοῦ Πλανήτου Ἄρσεως.

Ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 3,50 παντὶ προαποστέλλοντι τὸ τίμημα τοῦτο.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΚΟΣΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Δύο τόμοι μεγάλοι μετὰ πλείστον εἰκόνων
Τιμᾶται χρυσόδετος δραχ. 12
» ἀπλοῦς 8

Συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχ. τελῶν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΟ-ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΚΟΣΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

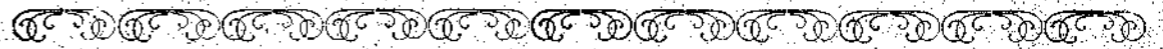
Ἐπίσης μετὰ πολλῶν εἰκόνων
Τιμᾶται χρυσόδετος δραχ. 8
» ἀπλοῦς 3

Συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχ. τελῶν.

Ἀποστέλλονται ἀμέσως παντὶ προαποστέλλοντι τὸ ἀνω- τέρω τίμημα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες συνδρομαὶ τῆς «Φύσεως» ὅπως, εὐαρε- στοῦμενοι, ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτας, καθόσον προτιθέμενοι νὰ τακτοποιήσω- μεν τοὺς ἐκκρεμεῖς λογαριασμοὺς, θὰ ἐπιδιώξωμεν παντὶ σθένει τὴν εἰσπραξίαν αὐτῶν.

Τελειοτάτη Ὀφθαλμολογικὴ Κλινικὴ

20 — Ὀδὸς Πειραιῶς — 20

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΠΗΛΙΟΣ ΙΩ. ΧΑΡΑΜΗΣ

ΕΙΔΙΚΟΣ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

Τέως Ἐφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

Μέλος τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἐταιρείας ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδαστῶν

CLINIQUE OPHTHALMOLOGIQUE

Docteur SPILIOS CHARAMIS oculiste de l'ecole ophthalmologique de Paris, ex-professeur agrégé d'ophtalmologie à la Faculté de Médecine. Membre de la Société Française d'ophtalmologie Directeur de l'Hospice et de la Clinique Ophthalmologique de l'Hôpital. Ζαμπύιον.

20 — Rue Tréée — 20

Ἀριθμὸς τηλεφώνου 654. — ΑΘΗΝΕΣ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΩΡΑΙΑΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ

Εἶναι τὸ μόνον ἀξιοπρεπὲς καὶ τέλειον ἐν ἀξιόθεάτω λαμπρῷ τοποθεσίᾳ, με λουτήρας, ηλεκτροισμὸν, φω- τιτμόν, πολυτελεῖς αἰθούσας, λαμπρὸν ἐπιτάτιον κτλ. Κατάλληλον δι' οἰκογενείας καὶ παραθερισμόν.

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΤΟ «ΑΪ·ΛΑΪ·Φ.» ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ

Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος Ἐν Ἀθήναις

Τὸ πρότιτον ἐν Ἀνατολῇ λόγῳ ποιότητος, θέσεως, καλαισθησίας, μεγαλείου, εὐπρεπείας κτλ. Συγκρίνεται ἀπὸ τὴν καλλιτέραν τάξιν. Ὑλικὰ πρώτης ποιότητος. Ἐργαστάσιον εἰδικὸν σοκολάτας. Παραγγελίαι γάμων καὶ ἐορτῶν. Γλυκί- σματα, φοντάν, κομφέτα καὶ παντὸς εἶ- δους σακχαροπλαστικῆς εἰς τὴν ἐντέ- λειαν.

Κ. ΛΑΖΑΡΑΚΗΣ ΕΜΠΟΡΟΣ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

Κάτωθεν ξενοδοχείου «Κοκκινοτάλι»

Ἐν Πειραιεῖ

Μεγάλῃ συλλογῇ ἐνδυμάτων πάσης ποιότητος εἰς τιμὰς συγκραταβιακάς. Προσαρμογὴ μέτρων τελεία. Δοκιμάσατε.

ΚΟΝΙΑΚ. ΥΑΥΠΟΤΑ & ΘΥΖΩΝ

Πρώτης ποιότητος

ΝΟΥΝΑΥΤΕΣ

Ἐφάσματα, Ὑποκαρισμὰ ἐρραμμένα, Ὀμ- βρέλλες, Καπέλλα, Γάζες, Χειροκτία, Ἐργο- στάσιον φορεμάτων ὡς καὶ πᾶν ἄλλο εἶδος θὰ τὸ εὐρητε στοῦ ΜΟΝΤΕΞΑΝΤΟΥ 109—Ἐρμού—109

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΜΕΛΕΗΣΣ-ΙΑ ΛΕΒΕΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΕΝ ΒΟΛΩ

Ν. Γ. ΜΠΑΡΜΠΕΡΗ

Κεῖται παρὰ τὴν παραλίαν εἰς περιβλεπτόν θέσιν, με καθαρά, πολλὰ εὐάερα καὶ καλῶς ἐπι- πλωμένα δωμάτια. Περιποίησις καὶ ἔπιθροεσία προθυμοτάτη. Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο φημιζεται διὰ τὴν ἐν γένει καλλίστην τάξιν καὶ ἡσυχίαν.

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ

Πλατεία Δημορχείου, ἐν Πύργῳ

Κατασκευὴ χρυσῶν ὀδόντων καὶ γεφυρωτῶν ὁλο- χρυσῶν ὀδοντοστοιχιῶν, τοποθέτησις δε-βιδωτῶν ὁλο- χρυσῶν ὀδόντων στήριζομένων ἐπὶ τῶν ὀρίων διὰ νέου τελειοτάτου μηχανήματος.

Θεραπεύει τελείως τοὺς πάσχοντες ἐκ τῶν οἰλων καὶ στερεοποιεῖ τοὺς ἐλαφρῶς κινουμένους ὀδόντας, ἐφαρμόζων τοὺς μετὰ πλήρη ἐπιτυχίαν.

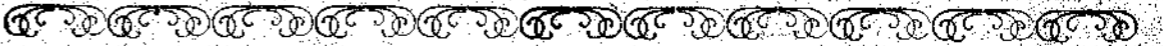
ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

ΜΗΝΗΜΑΤΑΚΙΑ. — ΠΕΡΑΪ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Διευθυντής: Π. Μέζας.

Κεῖται εἰς περιβλεπτόν θέσιν. Μεγά καινοῦ- γες Ξενοδοχεῖον με πᾶσαν ἐνμέριαν ὑπηρεσίαν τελεῖον καὶ περιποίησιν ἕκτακτον.

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟ ΚΟΝΙΑΚ

ΤΗΣ ΕΛΛ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ "ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ,"

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Θ * ΗΛΙΟΣ *
ΗΛΙΑ ΣΑΚΕΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
 Έν Πάτραις

Καλλιτεχνικόν Φωτογραφείον δι' όλα τὰ είδη και μεγέθη και εις τιμὰς πολὺ συγκαταβατικὰς.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΠΡΙΣΤΟΛ
 Έν Πέρα Κωνσταντινουπόλεως

Διευθυνταί: **Ι. ΤΖΗΡΑΣ & Π. ΧΑΤΖΑΡΑΣ**

Κείται εις τὴν κεντρικωτέραν και ωραιωτέραν ὁδὸν τῶν Μνηματακίων με πολυτελεῖς αἰθούσας και δωμάτια, περιποίησιν καλλίστην και πρόθυμον ὑπηρεσίαν. Καθαριότης και τάξις ἀμειψτος.

Π. Ν. ΔΙΒΑΡΗΣ
 ἙΛΛΗΝ ΙΑΤΡΟΣ
 68. Rue Ordener 68. Paris

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΖΗΣΗΣ

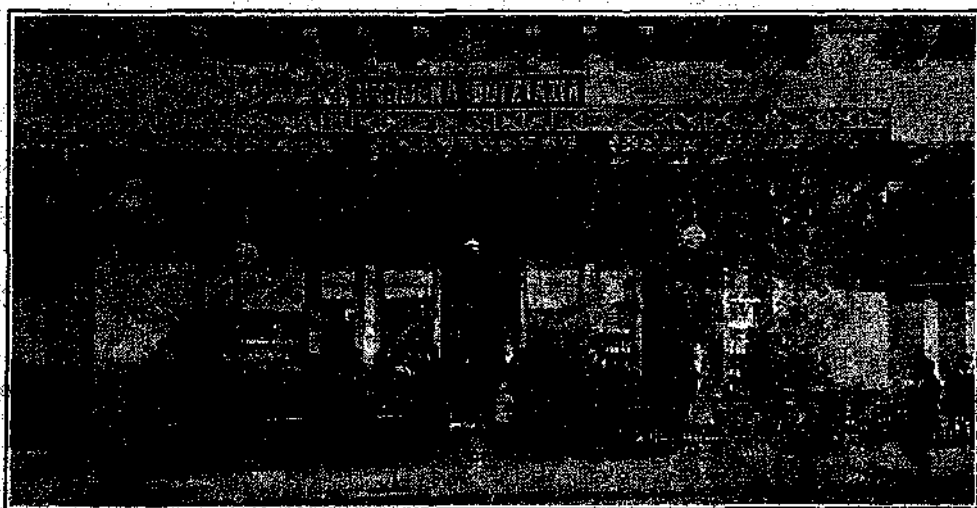
Ἐμπόρος οἴνων, ποτῶν, ἐδωδίων.

Ἐν Ὀδησσῷ, Πλατ. Αἰκατερίνης.

Κατάστημα τέλειον ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Παρακαταθήκη τῶν καλῶτερων εὐρωπ. οἴνων, ἑλλήν. κονιακ ὡς και διυλισμένων ελαίων. Το κατάστημα πωλεῖ ἤδη και ποικίλα ἐδωδία και διάφορα είδη ζαχαροπλαστικής. Ἀκρίβεια, καθαριότης και τάξις ἀγγλική. Τιμαὶ συγκαταβατικαί. Διατηρεῖ τὴν ἐλεγκτοτέραν τάξιν.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΔΕ
ΑΝΔΡΕΟΥ ΒΟΥΤΣΙΝΑ
 ἘΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΩ

Εἶναι τὸ καλῶτερον τῆς πόλεως παρὰ τῇ πλατείᾳ. Καθαριότης. Τάξις και περιποίησις μοναδική. Κατάλληλῶτατον δι' οἰκογενείας. Συνιστᾶται εις πάντας.

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΤΣΙΑΣΙΑ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ — Λεωφόρος Πανεπιστημίου, 48 — ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ ἐξαιρετικὴ ποιότης τῶν ὑλικῶν τοῦ καταστήματος και ἡ μοναδικὴ καθαριότης και τέχνη κατέστησαν τὰ «Ἠνωμένα Βουστᾶσια» τὸ πρῶτον και ἀριστοκρατικώτερον τῶν Ἀθηναϊκῶν ζαχαροπλαστείων.

Ἐιδικότης εις τὰς παραγγελίας διὰ γάμους, ἐσπερίδας κτλ. Τηλέφωνον ἀριθ. 597.

ΖΗΤΕΙΤΕ
ΤΟ ΚΟΝΙΑΚ
 ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ